

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Paulo Coelho

Akra'da Bulunan Elyazması

EMRAH İMRE

Manuscrito encontrado em Accra, Paulo Coelho

© 2012, Paulo Coelho

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados (Barselona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: Ekim 2012

Bu kitabın 1. baskısı 50000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Tanay Burcu Ural Kopan

Kapak şablon tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak tasarımı: IGNITION CREATIVE

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1539-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

PAULO COELHO

Akra'da Bulunan Elyazması

Portekizce aslından çeviren

Emrah İmre

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı* ile dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 18 ülkede 30 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006) ve *Kazanan Yalnızdır* (2008) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatır listelerinde yer aldı. 150 ülkede, 66 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 100 milyona ulaştı. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Simyacı</i> , 1996	<i>On Bir Dakika</i> , 2004
<i>Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım</i> , 1997	<i>Zâhir</i> , 2005
<i>Beşinci Dağ</i> , 1998	<i>Hac</i> , 2006
<i>Veronika Ölmek İstiyor</i> , 2000	<i>Portobello Cadısı</i> , 2007
<i>Şeytan ve Genç Kadın</i> , 2001	<i>Kazanan Yalnızdır</i> , 2009
<i>Işığın Savaşçısının Elkitabı</i> , 2003	<i>Brida</i> , 2010
<i>Elif</i> , 2011	

NSRM'ye, mucize için minnettarım,
ve Mônica Antunes'e,
hayır dualarını asla boşa harcamadığı için...

Ey günah işlemeden hamile kalan Meryem,
senden yardım isteyen bizler için dua et.
Amin.

“Ey Kudüs kızları, benim için ağlamayın;
kendiniz ve çocuklarınız için ağlayın.”

Luka 23:28

Önsöz ve selamlama

1945 yılının Aralık ayında kendilerine dinlenecek yer arayan iki kardeş, Yukarı Mısır'da, Hamra Dom bölgesindeki bir mağara-da papirüslerle dolu bir testi bulurlar. Kanun gereğince yetkilileri uyarmak yerine papirüsleri birer birer antika pazarında satmaya karar verirler, böylece hükümetin dikkatini çekmeyeceklerdir. Anneleriye “kötü güçler”den korkarak yeni keşfedilen papirüsle-rin bir kısmını yakar.

Ertesi sene, tarihe geçmeyen sebeplerle, kardeşlerin arası açı-lır. Durumu malum “kötü güçler”e yoran anneleri elyazmalarını bir papaza verir, papaz da aralarından birini Kahire'deki Kıpti Müzesi'ne satar. Burada papirüsler bugüne kadar sahip oldukları ismi alırlar: Nec Hemmadi Elyazmaları (bulundukları mağaranın en yakınındaki kasabaya atfen). Müzenin uzmanlarından, dindar bir tarihçi olan Jean Doresse, keşfin önemini anlar ve 1948'de yayımladığı bir makalede elyazmalarından ilk kez bahseder.

Diğer elyazmaları da birer birer karaborsaya düşer. Mısır hükü-meti çok geçmeden bu keşfin önemini idrak eder ve elyazmaları-nın ülkeden dışarı çıkarılmasını engellemeye çalışır. Mısır'da 1952' de yapılan darbeden kısa bir süre sonra elyazmalarının büyük bölü-mü Kahire'deki Kıpti Müzesi'ne teslim edilir ve ulusal miras ilan edilir. Aradan sıyrılan tek bir metin, Belçika'daki bir antikacıda or-taya çıkar. New York'ta ve Paris'te defalarca satılmaya çalışılır ve sonunda 1951'de Carl Jung Enstitüsü tarafından satın alınır. Ünlü psikanalistin ölümüyle birlikte, artık “Jung Kodeksi” diye anılan el-yazması Kahire'ye geri getirilir. Bine yakın sayfadan oluşan Nec Hemmadi Elyazmaları bugün Kahire'de bir arada bulunmaktadır.

Bulunan papirüsler, Hıristiyanlığın ilk yüzyılı ile MS 180 arasında yazılmış metinlerin Yunanca çevirileridir ve günümüzdeki Incil'de bulunmadıkları için "apokrif metinler" diye anılan metni meydana getirirler.

Peki neden böyle olmuştur?

MS 170 yılında bir grup piskopos, 'Yeni Ahit'i oluşturacak metinleri seçmek amacıyla bir araya gelir. Ölçütleri basittir: Dönemin sapkınlıkları ve mezhepsel ayrılıklarıyla mücadele etmeye yarayacak her şey 'Yeni Ahit'e dahil edilecektir. Kendilerince Hıristiyanlığa uygun gördükleri metinleri ve mektupları seçip toplayarak günümüzdeki 'Yeni Ahit'i oluştururlar. Piskoposların bu buluşmasından ve kitap listesinden, pek bilinmeyen Muratori Kanonu'nda bahsedilir. Nec Hemmadi'de bulunanlar gibi diğer kitaplarsa kadınlarla ilgili metinler içerdikleri (Mecdelli Meryem İncili gibi) veya İsa'nın mukaddes görevinin bilincinde olduğunu belli ettikleri, dolayısıyla da ölümünü daha az ıstıraplı ve sancılı kıldıkları için 'Yeni Ahit'in dışında bırakılır.

1974 yılında Sir Walter Wilkinson adlı İngiliz arkeolog, Nec Hemmadi yakınlarında diğer bir elyazması bulur; bu elyazması Arapça, İbranice ve Latince olmak üzere üç dilde yazılmıştır. Bölgede bulunan eserlere dair kanunları bildiğinden metni, Kahire Müzesi'nin Antik Kalıntılar Bölümü'ne gönderir. Çok geçmeden yanıt gelir: Dünyada bu metnin en az 155 nüshası dolaşmaktadır (üç tanesi de müzededir) ve bütün nüshalar birbirinin aşağı yukarı aynıdır. Organik malzemelerden alınan verileri analiz etmeye yarayan Karbon 14 testi sonucunda, papirüsün nispeten yeni olduğu ortaya çıkar; büyük ihtimalle Hıristiyanlığın 1307. senesinde yazılmıştır. Metnin Mısır topraklarının dışındaki Akra şehrinde yazılmış olduğu kolayca tespit edilir. Böylece ülkeden çıkarılması için herhangi bir engel kalmaz ve Sir Wilkinson elyazmasını İngiltere'ye götürmek için Mısır hükümetinden yazılı bir izin alır (Ref. 1901/317/IFP-75, 23 Kasım 1974 tarihli).

1982 Noeli'nde Galler'deki Porthmadog kasabasında Sir Walter Wilkinson'un oğluyla tanışmıştım. Babasının bulduğu elyazmasından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum; ama ikimiz de konuya fazla önem vermemiştik. Aradan geçen yıllar boyunca samimi bir arkadaşlık kurduk ve kitaplarımı tanıtmak için ülkesine seyahat ettiğimde birkaç kez daha görüşme fırsatı bulduk.

30 Kasım 2011'de, tanıştığımızda bahsettiği metnin bir kopyası elime geçti. Şimdi onu sizlere aktaracağım.

“Artık yaşamımın sonuna geldim”

Yazmaya şöyle başlamayı ne kadar çok isterdim:

“Artık yaşamımın sonuna geldim, dünyayı arşınlarken bütün öğrendiklerimi benden sonra geleceklere bırakıyorum. Umarım faydasını görürsünüz.”

Ama böyle demem ne yazık ki mümkün değil. Sadece 21 yaşındayım; annemle babam, beni sevgiyle yetiştirdiler ve hem sevdiğim hem de beni seven bir kadınla evlendim. Ama yaşam yarın bizi ayıracak ve her birimiz kendi yoluna, kendi kaderine gidecek ve ölümüyle kendince yüzleşecek.

Ailemiz için bugünün tarihi 14 Temmuz 1099. Kudüs şehrinin sokaklarında birlikte oynadığımız çocukluk arkadaşım Yakub’un ailesi içinse 4859; Yakub, Yahudi dininin benimkinden daha eski olduğunu söylemeye bayılır. Hayatını artık sona yaklaşmış bir tarihi kaydetmeye adanmış olan saygıdeğer İbn el-Esir içinse 492 senesi bitmek üzere. Ne tarihlerimiz ortaktır ne de Tanrı’ya tapınma biçimiz; ama bunlar haricinde birbirimizle gül gibi geçiniriz.

Geçen hafta komutanlarımız bir araya geldi ve Frenk askerlerinin bizimkilerden çok daha üstün ve donanımlı olduğu kanaatine vardılar. Herkesin bir seçim yapması şart koşuldu: Ya şehri terk edeceğiz ya da yenileceğimiz kesin olmasına rağmen ölünceye kadar savaşaacağız. Halkın çoğunluğu şehirde kalmayı seçti.

Müslümanlar, şu anda Mescid-i Aksa'da toplanıyor, Yahudiler, askerlerini Mihrab-ı Davud'da bir araya getiriyor; birçok mahalleye yayılmış olan Hıristiyanlarsa şehrin güney kısmını savunmakla yükümlüler.

Şimdiden dışarıdaki saldırı kulelerini görebiliyoruz; gemilerden özenle sökülmiş tahtalardan yapılmışlar. Hareketliliğe bakılırsa düşman askerleri yarın saldırıya geçecek; papa uğruna, şehrin "özgürleştirilmesi" ve "mukaddes arzular" adına kan dökcekler.

Bu akşam, bin yıl önce Romalı Vali Pontius Pilatus'un İsa'yı çarmıha germeleri için toplanan kalabalığa teslim ettiği meydanda, her yaştan kadınlı erkekli bir grup, hepimizin Kıpti adını verdiği Yunanlı adamı dinlemek için toplandı.

Kıpti tuhaf bir adam. Doğduğu şehir olan Atina'dan ilkençliğinde ayrılıp para ve maceranın peşine düşmüş. Açlıktan ölmek üzereyken şehrimizin kapısını çalmış ve hoş karşılanınca yavaş yavaş yolculuğuna devam etmekten vazgeçmiş ve buraya yerleşmeye karar vermiş.

Bir ayakkabıcıda iş bulmuş ve bütün görüp duyduklarını –tıpkı İbn el-Esir gibi– yarınlara aktarabilmek için aklında tutmaya başlamış. Hiçbir dine mensup olmaya çalışmamış, kimseler de onu, aksine ikna etmeye uğraşmamış. Ona göre ne 1099'dayız, ne 4859'da, ne de 492 yılının sonunda. Kıpti yalnızca içinde bulunduğu âna ve "Moira" denen varlığa inanır. Moira adlı esrarengiz tanrı, çiğnenmesi halinde dünyanın yok olacağı tek bir yasadan sorumlu İlahî Güç'ü temsil etmektedir.

Kudüs'teki üç dinin başlıca temsilcileri Kıpti'nin yanındaydı. Komutanlarsa konuşma boyunca ortada görünmedi; çünkü bizim tamamen beyhude olduğuna inandığımız direnişin son hazırlıklarını tamamlamakla meşguldüler.

"Asırlar önce bu meydanda bir adam yargılandı ve mahkûm edildi," diye konuşmaya başladı Yunanlı adam. "Şu sağdaki sokakta ölüme adım adım ilerlerken bir grup kadının arasından geçti. Ağladıklarını görünce, 'Benim için ağlamayın, Kudüs için ağlayın,' dedi. Şimdi yaşadık-

larımıza dair bir kehanetti bu. Yarından itibaren şu anda ahenk olarak gördüğümüz şey, ahenksizliğe dönüşecek. Mutluluğun yerini matem alacak. Barışın yerine gelen savaş öyle uzun sürecek ki ne zaman sona ereceğini hayal bile edemeyeceğiz.”

Kimse konuşmadı, çünkü hiçbirimiz orada ne yaptığımızı bilmiyorduk. Kendi kendilerini “Haçlı” diye adlandıran işgalcilere dair bir vaaz daha dinlemeye mecbur muyduk?

Kıpti, içimize düşen şüphenin tadını çıkardığı uzun bir suskunluğun ardından anlatmaya koyuldu:

“Şehrimizi talan edebilir ama burada öğrendiklerimizi silemezler. İşte bu yüzden, ilmimizin surlarımız, evlerimiz ve sokaklarımızla aynı kaderi paylaşmasına izin vermemeliyiz. Peki ilim derken neyi kast ediyorum?”

Kimseden ses çıkmayınca konuşmayı sürdürdü:

“Yaşam ve ölüm hakkındaki mutlak hakikati kastetmiyorum; gündelik yaşamın karşımıza çıkardığı zorlukların üstesinden gelerek hayatta kalmamızı sağlayan şeyi kast ediyorum. Kitapların bize bahsettiği, yalnızca gerçekleşen ve gerçekleşecek olaylar hakkında boş yere konuşup durmamızı sağlayan âlimliği değil, vicdanı temiz adam ve kadınların yüreklerinde bulunan bilgeliği kast ediyorum.”

Kıpti şöyle devam etti:

“Ben okumuş bir adam olmama ve bunca yıldır antik kalıntıları toplamış, nesneleri tasnif etmiş, tarihleri toparlamış ve siyaset konusunda tartışmış olmama rağmen ne diyeceğimi pek bilemiyorum. Ama şimdi İlahî Güç’e yüreğimi arındırması için yalvarıyorum. Sizler sorun, ben cevaplandırayım. Eski Yunan’da ustalar, bilgilerini böyle edinirlerdi; öğrencileri onlara daha önce hiç kafa yormadıkları konularda soru sorduğunda cevap vermeye mecburdular.”

“Peki cevaplar ne işimize yarayacak?” diye sordu kalabalıktan biri.

“Kimileri söylediklerimi yazıya geçirecek. Kimileriye sözlerimi aklında tutacak. Asıl önemli olan, bu akşam siz-

lerin dünyanın dört bir yanına dağılarak duyduklarınızı yaymanız. Böyle yaparsanız Kudüs'ün ruhu baki kalır... ve bir gün onu yalnızca bir şehir olarak değil, bilgilerin bulunduğu ve barışın yeniden egemen olduğu bir yer olarak tekrardan inşa edebiliriz.”

“Yarın bizi nelerin beklediğini hepimiz biliyoruz,” dedi bir başkası. “Nasıl barış yapabileceğimizi tartışsak ya da savaşa hazırlansak daha iyi olmaz mı?”

Kıpti, bakışlarını yanındaki din adamlarının üstünde gezdirdikten sonra yeniden kalabalığa döndü.

“Yarın bize neler olacağını kimse bilemez, çünkü her günün iyisi ve kötüsü aynı gün içinde olup biter. Öyleyse dışarıdaki askerleri ve içindeki korkuyu unutun. Bugün olup bitenleri, bu toprakların miras kalacağı kişilere biz anlatmayacağız; bu sorumluluk tarihe aittir. Biz gündelik yaşamımızdan, yüzleşmek zorunda kaldığımız güçlüklerden bahsedeceğiz. Geleceği sadece bu ilgilendirir; çünkü ben önümüzdeki bin yılda büyük değişiklikler olacağına inanmıyorum.”

“Yenilgi nedir?”

Derken komşum Yakub şöyle dedi:

“Bize yenilgiden bahset.”

Kışın dalından kopan bir yaprak kendini soğuğa mağlup düşmüş gibi görür mü?

Ağaç yaprağa şöyle der: “Yaşamın döngüsü bu. Sen öldüğünü sansan da aslında hâlâ benim içimde yaşıyorsun. Senin sayende hayattayım, çünkü solumamı sağladın. Yine senin sayende sevildiğimi hissettim, çünkü yorgun bir yolcuya gölge ettim. Özlerimiz aynı; biz tek bir varlığız.”

Dünyanın en yüksek dağına tırmanmak için yıllarca hazırlık yapan bir adam, tırmanış günü gelip çatığında bir fırtına koparsa kendini mağlup düşmüş hisseder mi? Adam dağa şöyle der: “Beni şimdi istemiyorsun; ama hava düzelecek ve bir gün zirvene tırmanmayı başaracağım. O gün gelinceye dek burada beni bekle.”

İlk aşkı tarafından reddedilen bir delikanlı, aşkın var olmadığını iddia edebilir mi? Delikanlı kendi kendine şöyle der: “Hislerimi anlayabilecek birini bulacağım ve hayatımın sonuna kadar mutlu olacağım.”

Doğanın döngüsünde, zafer veya yenilgi diye bir şey yoktur; yalnızca devinim vardır.

Kış, bütün yıla egemen olmak için mücadele etse de sonunda çiçekler açan ve neşe saçan ilkbaharın zaferini kabullenmeye mecburdur.

Yaz, sıcak günlerin sonsuza dek sürmesini ister, çünkü sıcağın toprağa iyi geldiğine emindir. Ama nihayetinde, toprağı dinlendiren sonbaharın gelişini kabullenir.

Ceylan, bitkileri yer ve aslan tarafından avlanır. Önemli olan kimin daha güçlü olduğu değil, Tanrı'nın bize ölüm ve yaşama dönüş döngüsünü ne şekilde gösterdiğidir.

Bu döngüde kazanan ve kaybeden yoktur, sadece yerine getirilmesi gereken aşamalar vardır. İnsan, yüreğı bunu kavradığı anda özgürleşir. Zorlukları yakınmadan kabullenir ve zaferlerin sarhoşluğuna kapılmaz.

İki durum da geçicidir. Biri biter, öbürü başlar. Böylece döngü biz etten sıyrılıncaya ve İlahî Güç'le buluşuncaya dek sürer.

İşte bu yüzden, dövüşçü arenadayken –orada kendi iradesiyle de bulunuyor olabilir, kaderin esrarengiz bir cilvesi sonucunda da– girişeceği mücadeleyi düşünerek mutlu olmalıdır. Mücadeleyi kaybetse de, haysiyetini ve şerefini kaybetmediğı sürece yenilmiş sayılmayacaktır, çünkü ruhu hâlâ sapasağlam olacaktır.

Ayrıca başına gelenden dolayı hiç kimseyi suçlamayacaktır. İlk kez âşık olup reddedildiğinden beri bu durumun sevme yeteneğini köreltmediğini kavramıştır. Aşkta ve savaşta kural yoktur.

Kaybettiğimiz şey, bir mücadele de olsa sahip olduğumuzu sandığımız şeyler de olsa hüzne kapılırız. Fakat çok geçmeden hepimizin içinde bulunan o esrarengiz gücü keşfederiz; bu güç bizi etkisi altına alır ve kendimize olan saygımızı artırır.

Etrafımıza bakıp kendi kendimize, “Ben hâlâ hayattayım,” deriz ve kendi sözcüklerimiz, içimizi sevinçle doldurur.

Yalnızca bu gücün farkında olmayanlar, “Ben kaybettim,” der ve üzülür.

Ötekilerse yenildikleri için üzülseler ve galiplerin aşağılamalarına maruz kalarak birkaç damla gözyaşı döksele de asla kendilerine acımaz. Mücadeleye yalnızca bir süreliğine ara verildiğinin ve durumun geçici bir süre

için aleyhlerine olduğunun farkındadırlar.

Kalplerinin atışlarını dinlerler. Kalpleri gergindir. Korkuyla çarpmaktadır. Hayatlarının hesabını çıkarır ve bütün korkularına rağmen duydukları inanç sayesinde ruhlarının alevlendiğini ve korkularını savuşturduklarını hissederler.

Neleri yanlış, neleri doğru yaptıklarını bulmaya çalışırlar. Düşmelerini fırsat bilip dinlenir, yaralarını sarar, yeni stratejiler geliştirir ve kendilerini daha donanımlı hale getirirler.

Gün gelecek yeni bir mücadele kapılarını çalacaktır. Korkmaya devam etseler de ya harekete geçmek zorunda olduklarını anlayacak ya da ebediyen uzandıkları yerde kalacaklardır. Ayağa kalkıp rakipleriyle yüz yüze gelir, yaşadıkları ve bir daha yaşamak istemedikleri ıstırapı hatırlarlar.

Önceki mağlubiyetleri onları bu kez kazanmaya mecbur eder, çünkü aynı ıstıraplara yeni baştan katlanmak istemezler.

Eğer zafere yine ulaşamazlarsa bir sonraki sefere kalır. Bir sonraki seferde de olmazsa daha sonrakine kalır. Asıl fena olan düşmek değil, yerden kalkamamaktır.

Sadece pes edenler mağlup olur, diğer herkes galiptir.

Gün gelecek zor dönemler, dinlemek isteyenlere gururla anlatılan öykülerden ibaret hale gelecek ve herkes anlatılanları saygıyla dinleyip üç önemli şey öğrenecek:

Bekleyip doğru anda harekete geçebilmek için gerekli sabra sahip olmak.

Bir sonraki fırsatı elden kaçırmayacak kadar bilge olmak.

Ve yara izleriyle gurur duymak.

Yara izleri, ete dağlanmış birer damgadan farksızdır ve düşmanları dehşete düşürür; çünkü karşılarındaki insanın savaşta çok tecrübeli olduğunu gösterir. Böylece sıklıkla mücadeleden kaçıp diyalog kurmayı tercih ederler.

Yara izi, yarayı açan kılıçtan daha etkilidir.

“Kimlere mağlup denir?”

“Mağlupları anlat,” dedi bir tüccar, Kıpti’nin sözünü bitirdiğine kanaat getirince.

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Mağluplar başarısız olmayanlardır.

Mağlubiyet, bize mücadeleyi savaşıarak kaybettirir. Başarısızlık ise mücadele etmemize bile izin vermez.

Mağlubiyet çok arzuladığımız bir şeyi beceremediğimizde karşımıza çıkar. Başarısızlık ise hayal kurmamıza bile izin vermez. “Hiçbir şey istemeyen ıstırap da çekmez,” sözünü düstur edinmiştir.

Mağlubiyet, yeni bir mücadeleye girdiğimizde son bulur. Başarısızlığın ise sonu yoktur; bir yaşam tarzıdır.

Mağlubiyet, bütün korkularına rağmen coşkuyla ve inançla yaşayanlar içindir.

Mağlubiyet, yürekliiler içindir. Kaybetmekten şeref, kazanmaktan ise mutluluk duymak yalnızca onlara özgüdür.

Hayır, mağlubiyetin yaşamın bir parçası olduğunu söylemiyorum; bunu zaten hepimiz biliyoruz. “Sevgi”yi sadece yenilenler bilirler. Zira ilk mücadelelerimize, sevginin diyarında tutuşuruz... ve çoğunlukla kaybederiz.

Söylemek istediğim, bazı insanların asla yenilmedikleridir.

Bu insanlar, hayatlarında hiç mücadele etmemiştir.

Yara izlerinden, aşağılanmaktan, kendilerini yalnız his-

setmekten ve savaşçıların Tanrı'nın varlığı konusunda kuş-
kuya düştükleri o anlardan hep kaçınmışlardır.

Bu insanlar gururla, "Savaşta asla kaybetmedim," diye-
bilir. Oysa asla, "Savaşta kazandım," diyemezler.

Ama bu umurlarında değildir. Asla zarar görmeyecek-
lerini zannettikleri bir evrende yaşar, adaletsizliklere ve
ıstıraplara göz yumar, kendi sınırlarını aşma yürekliliğini
gösterenlerin göğüs gerdikleri gündelik zorluklarla uğraş-
maları gerekmediğinden kendilerini güvende hissederler.

Hayatlarında kimseye, "Hoşça kal," dememişlerdir. "İş-
te döndüm. Kaybettiğine yeniden kavuşmuş biri gibi has-
retle kucakla beni," dememişlerdir.

Yenilgiyi asla tatmayanlar, mutlu ve üstün görünür, el-
de etmek için en ufak bir çaba göstermedikleri bir hakika-
tin efendisi zannederler kendilerini. Daima güçlünün ya-
nındadırlar. Aslanın geride bıraktıklarından beslenen sırt-
lanlar gibidirler.

Çocuklarına şunları öğretirler: "Hiçbir kavgaya karış-
mayın, karışırırsanız kaybedersiniz. Şüphelerinizi kendini-
ze saklıyorsanız başınız asla derde girmez. Size saldıran
olursa sakın üzülmeyin ve saldırıya karşılık vermeye çalış-
mayın. Hayatta bundan daha önemli öyle çok dert var ki."

Gecenin sessizliği üzerlerine çöktüğünde hayalî savaş-
lara tutuşurlar: gerçekleştirmedikleri düşler, görmezden
geldikleri adaletsizlikler, korkularını kendileri dahil kim-
seye hissettirmedikleri o anlar, Tanrı'nın onlara elini uzat-
tığı, onlarınsa yanaşmaya cesaret edemediğı, gözleri ışıl-
dayarak karşlarına çıkan sevgi...

"Yarın her şey farklı olacak," diye sözler verirler kendi
kendilerine.

Yarın olduğundaysa şu soru, onları oldukları yere mih-
lar: "Peki ya her şey ters giderse?"

Böylece hiçbir şey yapmadıklarıyla kalırlar.

İşte asla yenilmeyenler böyle insanlardır! Yenilmezler
ama yenemezler de.

“Yalnızlık nedir?”

“Bize yalnızlığı anlat,” dedi, şehrin en zenginlerinden birinin oğluyla evlenmek üzereyken şehirden kaçmaya mecbur kalan genç bir kadın.

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Yalnızlık olmazsa Sevgi de senin yanında uzun süre kalmayacaktır.

Çünkü Sevgi de göklerde dolaşıp canlılara başka şekillerde görünebilmek için dinlenmeye ihtiyaç duyar.

Yalnızlık olmazsa bitki veya hayvanlar hayatta kalmaz, toprak ürün veremez, sanatçılar yaratamaz, işler çoğalıp başka işlere dönüşemez.

Yalnızlık Sevgi’nin yokluğu değil, tamamlayıcısıdır.

Yalnızlık birlikteliğin yokluğu değil, ruhumuzun bizimle sohbet edecek kadar özgür olduğu ve yaşamımız konusunda karar vermemize yardım ettiği bir andır.

Öyleyse ne mutlu, yalnızlıktan korkmayanlara! Kendi kendilerine arkadaşlık etmeye korkmasınlar; uğraşacak iş, eğlence ya da yargılayacak insanlar bulmaya uğraşmasınlar...

Hayatta asla yalnız kalmayan kişiler, kendilerine yabancılaşırlar.

Kendilerine yabancılaşanlar, boş insanlara dönüşmekten korkar hale gelir.

Oysa boş insan diye bir şey yoktur. Ruhumuzun de-

rinliklerinde keşfedilmeyi bekleyen devasa bir dünya saklıdır. El değmemiş kudretiyle orada öylece durmaktadır; ama öyle yeni ve kuvvetlidir ki varlığını kabullenmeye korkarız.

Zira kim olduğumuzu keşfetmemiz durumunda, alıştığımızın çok daha ötesine gidebileceğimizi kabullenmek zorunda kalırız ve bu bizi korkutur. Sürekli, “Bana izin vermedikleri için yapmam gerekeni yapamadım,” der ve riske girmememizin daha iyi olacağını düşünürüz.

Böylesi daha rahattır. Daha güvenlidir. Ama bir yandan da insanın kendi yaşamından vazgeçmesi anlamına gelir.

İşte bu yüzden bazı insanlar hayatlarını, “Hiç fırsatım olmadı!” diye yakınarak geçirir.

Kendi sınırlamaları yüzünden her geçen gün biraz daha dibe batar; sonunda batmaktan kurtulabilecek güçleri kalmaz ve tepelerindeki açıklıktan süzülen ışığa bir daha hiç ulaşamazlar.

“Cesaretim yok,” diyenlere ne mutlu!

Çünkü onlar, suçun başkalarına ait olmadığını kavramıştır. Er ya da geç yalnızlıkla ve yalnızlığın gizemleriyle yüzleşmelerini sağlayacak inanca kavuşurlar.

Gizemleri ifşa eden yalnızlığın karşısında korkuya kapılmayanlar içinse her şey farklı bir tat kazanacaktır.

Yalnızken olağan şartlarda gözlerinden kaçabilecek, başka bir sevgiyi keşfedeceklerdir. Yalnızken giden sevgiyi daha iyi anlayacak ve onun kararına saygı duyacaklardır.

Yalnızken bu sevgiye, dönsün diye yalvarmanın mı yoksa onunla yolları ayırmanın mı daha iyi olacağına karar verebileceklerdir.

Yalnızken, “hayır” demenin daima cömertlik eksikliği anlamına gelmediğini, “evet” demeninse daima bir erdem olmadığını kavrayacaklardır.

Böyle anlarda yalnız olanlar, “Vakit kaybediyorsun,” diyen Şeytan’dan hiç ürkmez.

“Sen hiç kimsenin umurunda değilsin,” gibi ağır laflar eden Şeytan’a asla kulak asmazlar.

İlahî Güç hem başkalarıyla konuştuklarımızı dinler hem de sessiz ve suskun kalıp yalnızlığın bir nimet olduğunu kabullendiğimizde bize kulak verir.

Böyle anlarda O'nun ışığı etrafımızdaki her şeyi aydınlatır ve ne kadar vazgeçilmez olduğumuzu, yeryüzündeki varlığımızın O'nun eserinde ne kadar müthiş bir fark yarattığını görmemizi sağlar.

Böyle bir ahenge eriştiğimizde alacağımız karşılık, arzu ettiğimizden de fazla olacaktır.

Yalnızlık tarafından sindirildiğini hissedenlerin şunu unutmamaları gerekir: Yaşamımızın en önemli anlarında daima yalnızızdır.

Annesinin karnından çıkan bir bebek yalnızdır; etrafında kaç kişinin bulunduğu önem taşımaz, neticede yaşayıp yaşamayacağına bebeğin kendisi karar verir.

Sanatçı, eserinin karşısında yalnızdır; eserinin gerçek anlamda başarılı olması için sanatçının sessizliğe bürünmesi ve sadece meleklerin lisanına kulak vermesi gerekir.

İstenmeyen addedilen ölüm, karşımıza çıktığında; varlığımızın en önemli ve korkulan ânı gelip çattığında yalnız olacağız.

Nasıl Sevgi ilahî varlığa özgüyse yalnızlık da insanlara özgüdür. Yaşamın mucizesini anlayan kişilerin hayatında Sevgi ve yalnızlık beraberce huzur içinde yaşayıp giderler.

“Hiçbir işe yaramıyorum”

Derken şehirden ayrılacaklar arasındaki bir delikanlı, üzerindeki paralayıp şöyle dedi:

“Şehrim, savaşta görev alamayacağıma karar verdi. Hiçbir işe yaramıyorum.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Kimileri, “Başkalarında sevgi hissi uyandırmıyorum,” der. Oysa karşılık bulmayan sevgi, bir gün karşılık bulacağı ümidini asla kaybetmez.

Kimileri günlüklerine şöyle yazar: “Deham keşfedilmiyor, yeteneğimin değeri bilinmiyor, hayallerime saygı duyulmuyor.” Ama bu kişiler de azimli bir mücadelenin ardından her şeyin değişebileceği ümidini taşır.

Kimileriye bütün gün kapı kapı dolaşıp, “İşsizim, iş arıyorum,” der. Sabrederlerse bir gün kapılardan birinin kendileri için açılacağını bilirler.

Bir de her sabah yürekleri sıkışarak uyananlar vardır. Ne sevgi peşindedirler, ne keşfedilme ne de iş.

Kendi kendilerine, “İşe yaramıyorum. Hayatta kalabilmek uğruna yaşıyorum ve yaptıklarım kimsenin ama hiç kimsenin ilgisini çekmiyor,” derler.

Her şey günlük güneşlikken, aileleri yanlarındayken bile mutluluk maskelerinin düşmemesine çabalarlar; çünkü dışarıdan bakıldığında bütün hayallerini gerçekleştirdikleri sanılır. Oysa her şeyin, kendileri olmasa da aynen

devam edeceğine emindirler. Ya gençtirler ve yaşlıların başka dertleri olduğunu düşünürler ya da yaşlıdırlar ve gençlerin kendilerine kulak asmadığına kanaat getirirler.

Şair, birkaç dize karalar ve, “Bu kimsenin ilgisini çekmez,” diyerek yazdıklarını çöpe atar.

Uşak, çalıştığı evde her gün, önceki gün yaptığı işin bir benzerini tekrarlar. Bir gün işten kovulursa eksikliğinin hissedilmeyeceğine inanır.

Kız, elbisesini en ince ayrıntısına kadar özenle diker ve eğlenceye katılınca kendisine bakan gözlerin şöyle düşündüğünü zanneder: Şu kız ne güzel ne de çirkin, elbisesiye dünyanın dört bir yanında aynı anda –kimi kocaman şatolarda, kimiye herkesin birbirini, tanıdığı ve birbirlerinin kıyafetleri hakkında yorumda bulunduğu küçük köylerde– düzenlenen benzer eğlencelerdeki milyonlarca elbiseden farksız.

Aslında hiç kimse elbisenin farkında değildir, çünkü çarpıcı bir tarafı yoktur. Ne güzel ne çirkin sayılabilecek, alelade bir elbisedir.

İşe yaramaz.

Gençler, dünyanın devasa sorunlarla dolup taşıdığını görür ve bu sorunları çözenin hayalini kurar; ama hiç kimse görüşlerine saygı göstermez. Kendilerine, “Sizler dünyanın gerçeklerini bilmiyorsunuz,” denildiğini duyarlar. “Büyüklerinizin sözünü dinlerseniz neyin nasıl yapılacağını anlarsınız.”

Yaşlılar deneyimli ve olgundur, yaşamın güçlükleri karşısında düşe kalka birçok şey öğrenir ama öğrendiklerini başkalarına aktarma vakti geldiğinde kimse onlara kulak asmaz. “Dünya değişti,” denildiğini duyarlar. “Gelişmeleri takip etmek ve gençlerin sözlerine kulak vermek gerekir.”

İşe yaramazlık hissi, ruhu, yaş ayırt etmeden, amansızca aşındırır ve şöyle tekrarlayıp durur: “Hiç kimsenin ilgisini çekmiyorsun, sen bir hiçsin, gezegen senin varlığına ihtiyaç duymuyor.”

Yaşama anlam katmak için ümitsizce çabalayan birçok kişi dine döner, çünkü inanç adına girişilen mücade-

leler daima büyük ve haklı bir amaca hizmet ediyormuş ve dünyayı değiştirebilecekmiş gibi görünür. “Tanrı adına çalışıyoruz,” derler kendi kendilerine.

Böylece sadık kullara dönüşürler. Bir süre sonra daha da dindarlaşırlar. Son olaraksa bağnazlaşırlar.

Dinin, başkalarını baskı altında tutup din değiştirmeye zorlamak için değil, kâinatın gizemlerini ve ibadet yöntemlerini paylaşmak için var olduğunu anlamazlar. Tanrı’nın mucizesinin en büyük alameti, yaşamın kendisidir.

Bu gece senin için ağlayacağım, Kudüs, çünkü İlahî Birlik’in bu şekilde yorumlanması, önümüzdeki bin yıl boyunca mümkün olmayacak.

Herhangi bir kır çiçeğine sorunuz: “Kendine benzer çiçekleri çoğaltmaktan başka bir şey yapmıyorken kendini yetersiz hissettiğin oluyor mu?”

Şöyle cevap verecektir: “Ben güzel bir çiçeğim, güzelliğin kendisi benim yaşama amacım.”

Herhangi bir ırmağa sorunuz: “Gece gündüz aynı yönde akıp durmaktan başka bir şey yapmıyorken kendini yetersiz hissettiğin oluyor mu?”

Şöyle cevap verecektir: “Amacım işe yaramak değil, amacım bir ırmak olmak.”

Tanrı’nın gözünde dünyadaki her şeyin bir işlevi vardır. Ağaçtan düşen yaprağın, başımızdan dökülen bir tel saçın, sırf rahatsızlık verdiği için öldürülen bir böceğin bile. Her şeyin varlığının bir sebebi vardır.

Bana bu soruyu soran sen de dahil... “Hiçbir işe yaramıyorum,” senin kendi kendine verdiği bir cevaptır.

Çok geçmeden bu sorunun zehri içine işleyecek ve her ne kadar yürüsen, beslensen, uyusan ve hoşça vakit geçirmeye çalışsan da mezara girmeden ölmüş olacaksın.

İşe yaramaya çalışma. Kendin olmaya çalışman yeterlidir ve büyük bir fark yaratır.

Ruhundan daha hızlı veya daha yavaş yürümene gerek yok; çünkü hangi konuda işe yarayacağını, attığın her adımda ruhun sana öğretecek. Kimi zaman tarihin gidişatını değiştiren büyük bir mücadeleye katılarak işe yaraya-

bilirsin. Kimi zamansa yolda tesadüfen karşına çıkan birine sebepsiz yere gülümseyerek.

İnsanın içini ümit ve güvenle dolduran bir gülümsemeyle, kasten olmasa da kendini işe yaramazın teki olarak gören bir yabancıyı, intiharın eşiğinden döndürüp kurtarmış olabilirsin.

Yaşamını dikkatle inceleyip ıstırap çektiğin, ter döküğün ve sevinçle gülümsediğin her bir ânı tekrar gözden geçirsen bile başkalarına faydalı olduğun zamanların tam olarak hangileri olduğunu asla bilemezsin.

Hiçbir yaşam gereksiz değildir. Yeryüzüne konan her ruhun burada olmasının bir nedeni vardır.

Başkalarına gerçek anlamda iyilik eden kişilerin asıl amacı işe yaramak değil, ilginç bir yaşam sürmektir. Öğüt vermeye değil örnek olmaya çabalarlar.

Aradığın bu olsun: Daima yaşamayı arzuladığın şeyleri yaşa. Başkalarını eleştirmekten kaçın ve düşlerine odaklan.

Sen bunun pek önemli olmadığını düşünebilirsin. Ama her şeyi gören Tanrı, senin örnek olman sayesinde dünyanın daha iyi bir yere dönüştüğünü bilir ve seni her gün, birbirinden bereketli nimetlerle ödüllendirir.

* * *

İstenmeyen geldiğindeyse onun şöyle dediğini duyacaksın:

“‘Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?’ diye sormakta haksız değilsin.”

Ama şimdi, yeryüzündeki yaşamının bu son saniyesinde sana gördüklerimi söyleyeceğim: Gelirken gördüm ki evin tertemiz, masan kurulmuş, tarlan sürülmüş, çiçeklerinse gülümser haldeymiş. Her şeyi, olması gerektiği gibi, yerli yerinde buldum. Sen küçük şeylerin büyük değişikliklerden sorumlu olduklarını anlamışsın.

“İşte bu yüzden seni Cennet’e götüreceğim.”

“Hayatımı değiştirmekten
hep korktum”

Derken Almira adlı terzi kadın şöyle dedi:

“Ben Haçlılar gelmeden önce buradan ayrılıydım bugün Mısır’da çalışıyor olacaktım. Ama taşınmaktan, hayatımı değiştirmekten hep korktum.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Hayatımızı değiştirmekten korkarız, çünkü onca çabamızın ve fedakârlığımızın ardından, dünyamızı tanıdığımızı kanaat getiririz.

Dünyamız, dünyaların en güzeli olmayabilir, ondan büsbütün memnuniyet duymayabiliriz ama en azından orada sürprizlerle karşılaşmayacağımızı biliriz. Dünyamızda hata yapmamız mümkün değildir.

Gerektiği takdirde, her şeyin aynen devam etmesi için küçük değişiklikler yaparız.

Dağların yerli yerinde durduğunu görürüz. Yetişkin ağaçların topraktan sökülüp başka yerlere dikildiklerinde öldüklerini görürüz.

Ve şöyle deriz: “Ben de dağlar ve ağaçlar gibi olmak istiyorum. Sağlam ve saygın.”

Geceleyin uykumuzdan uyanıp, “Kuşlar gibi Şam’a ve Bağdat’a uçabilmek, canım istediğinde buraya dönebilmek isterdim,” diye düşünürüz.

Ya da, “Keşke nereden gelip nereye gittiğini kimselerin bilmediği, kimselere açıklama borçlu olmadan yön değiştire-

ren rüzgâr gibi olsaydım,” diye aklımızdan geçiririz.

Ama ertesi gün kuşların, yırtıcı hayvanlardan ve ken-
dilerinden kuvvetli kuşlardan devamlı kaçtığını hatırla-
rız. Rüzgârın kimi zamanlar bir girdaba yakalandığını ve
etrafındaki her şeyi harap ettiğini hatırlarız.

Daima daha uzaklara gidebileceğimizi ve bunu bir
gün başaracağımızı düşlemek harikadır. Düş kurmak bizi
mutlu eder, çünkü yapmakta olduğumuzdan daha fazla-
sını başaracak kapasitede olduğumuzun farkına varırız.

Düş kurmanın herhangi bir tehlikesi yoktur. Tehlike,
düşleri gerçeğe dönüştürmek istediğimizde ortaya çıkar.

Ama gün gelir kader kapımızı çalar. Şans Meleği'nin
hafif tıkkatması da olabilir bu, “İstenmeyen”in malum
tangirtisi da. İkisi de, “Derhal değiş!” derler. Ne gelecek
hafta, ne gelecek ay ne de gelecek sene. “Derhal!” der me-
lekler, hep bir ağızdan.

“İstenmeyen”e daima kulak verimiz... ve bizi götürecek
diye korktuğumuzdan değişiriz; köyümüzü, alışkanlıkları-
mızı, yürüdüğümüz kaldırım, yediğimiz yemeği, dav-
ranışlarımızı değiştiririz. “İstenmeyen”i, eskiden olduğu
gibi yaşamaya devam etmemize izin vermeye ikna ede-
meyiz. Onunla pazarlık edilmez.

Şans Meleği'nin söylediklerini de dinleriz; ama yine
de ona şu soruyu sorarız: “Beni nereye götürmek istiyor-
sun?”

“Yeni bir yaşama,” cevabını alırız.

Ve hatırlarız: Sorunlarımız vardır ama onları çözebili-
riz; onlarla boğuşurken her gün biraz daha vakit harcasak
bile... Ebeveynimize, öğretmenlerimize, çocuklarımıza
örnek olmamız ve doğru yoldan sapmamamız gerekir.

Komşularımız azmin, zorluklara karşı mücadele et-
menin ve engelleri aşmanın erdemini herkese öğretecek
kapasitede olmamızı bekler bizden.

Böylece değişmeyi kabul etmeyip kaderin bizim için
seçtiği yolda ilerlemeye devam ettiğimiz için övgü alırız
ve kendi davranışlarımızla gurur duyarız.

Halbuki bundan daha yanlış bir şey olamaz.

Çünkü doğru yol, doğanın yoludur; çöldeki kum tepeleri gibi sürekli bir değişim halinde bir yoldur.

Dağların değişmediğini düşünenler yanılmaktadır; dağlar depremlerden doğar, rüzgâr ve yağmurlarla aşınır ve her geçen gün farklılaşır; gözlerimiz bütün olanları görmese de böyledir.

Dağlar değiştikçe mutlu olur ve, “İyi ki aynı dağlar değiliz,” derler birbirlerine.

Ağaçların değişmediğini düşünenler yanılmaktadır. Ağaçlar kışın çırılçıplak kalmayı, yazınsa kat kat giyinmeyi kabul etmek durumundadır. Ayrıca dikili oldukları topraktan çok daha uzaklara ulaşırlar, çünkü kuşlar ve rüzgâr, tohumlarını dört bir yana yayar.

Ağaçlar mutlulukla, “Ben kendimi tek bir ağaç sanıyordum, oysa bugün birçok ağaçtan meydana geldiğimi keşfediyorum,” derler etraflarında filizlenmeye başlayan yavrularına.

* * *

Doğa bize, “Değiş!” der.

Şans Meleği’nden korkmayanlar, hayatta şüpheye düşse, iftiraya da uğrasa, tehdit de edilse yollarına devam etmeleri gerektiğini bilir.

Değerleri ve önyargılarıyla yüzleşirler. Sevdiklerinin öğütlerine kulak verirler: “Bunu yapma, zaten ihtiyaç duyduğun her şeye sahipsin; ebeveyninin sevgisi, eşin ve çocuklarının şefkati, elde edinceye kadar büyük bedeller ödediğin mesleğin. Yabancı bir memlekette, bir yabancıya dönüşme riskin yok.”

Ama riske girip ilk adımı atarlar; bunu bazen meraktan bazense hırdan yapsalar da genelde önlenemez bir macera arzusuyla yaparlar.

Yolun her kıvrımında, korkuları biraz daha artar. Bir yandansa kendi kendilerine hayret ederler; daha güçlü ve daha mutludurlar.

Mutluluk... Kadiri Mutlak'ın başlıca nimetlerinden biridir mutluluk. Mutluysak doğru yoldayız demektir.

Korku, arzuladığı ilgiyi elde edemediği için yavaş yavaş uzaklaşır.

Yolun başlangıcında şu soru kafamızı kurcalar: "Acaba değişmeye karar vererek başkalarını üzmüş olabilir miyim?"

Ama seven insan, sevdiğini mutlu görmek ister. İlk başta onun adına korksa da bu his kısa sürede yerini gurura bırakır, çünkü sevdiğini hoşlandığı şeyi yaparken varmayı düşlediği noktaya yol alırken görür.

Daha sonradansa içini bir terk edilmişlik hissi kaplar.

Yine de yolcular, yolda aynı hisleri duyan kişilerle karşılaşır. Aralarında konuştukça yalnız olmadıklarını keşfeder; yol arkadaşı olur ve karşılaştıkları her engeli nasıl aştıklarını birbirleriyle paylaşırlar. Böylece sandıklarından çok daha bilgi ve hayata bağlı olduklarını keşfederler.

Çadırlarını, keder ya da pişmanlık mesken tutup gözlerine uyku girmez olduğunda kendi kendilerine şöyle derler: "Yarın, ve yalnızca yarın, bir adım daha ilerleyeceğim. İstedğim zaman dönebilirim, nasılsa yolu biliyorum. Dolayısıyla bir adım daha ilerlemem pek bir fark yaratmayacak."

Ta ki bir gün yol, herhangi bir uyarıda bulunmadan, yolcuyu sınamayı bırakıncaya ve ona cömertçe davranmaya başlayıncaya dek... Böylelikle, yolcunun o âna dek huzursuzluk içinde kıvranan ruhu, bu yeni manzaranın sunduğu güzellikler ve zorluklar karşısında hazza erecek.

Ve o âna kadar gayriihtiyarı atılmış olan her adım artık bilinçli bir biçimde atılacak.

Özgüvenin verdiği rahatlık değil, engellerin getirdiği mutluluk hâkim olacak bu adımlara.

Yolcu ilerlemeye devam eder. Sıkıntıdan değil, yorgunluktan yakınmaya başlar. Derken bir süre durup dinlenerek manzaranın tadını çıkarır, sonra da yoluna devam eder.

Hayatını, sapmaya korktuğu yolları yok etmekle geçireceğine, üstünde olduğu yolu sevmeye başlar.

Yolun nereye varacağı koca bir gizem olsa da, yolcu belli bir anda yanlış bir karar alsa da, Tanrı onun cesaretini görecektir ve yanlışını düzeltmesi için ona ilham verecektir.

Halen içini kemiren huzursuzluğun sebebi gerçekler değil, gerçekler karşısında nasıl davranacağını bilmeme korkusudur. Yoluna devam etmeye karar verip diğer seçenekleri kenara ittiğinde iradesinin kusursuzluğunun farkına varır ve gerçekler, kararlarına boyun eğerek.

* * *

“Zorluk” sadece kendi kimliğimizi tanımlamamıza yardımcı olsun diye yaratılmış kadim bir gerecin ismidir.

Dinî gelenekler, inanç ve dönüşümün Tanrı'ya yaklaşmamızın tek yolu olduğunu öğretir.

İnanç, bize hiçbir ânımızda yalnız olmadığımızı gösterir.

Dönüşüm, gizemi sevmemizi sağlar.

Her şey karalara büründüğünde ve terk edildiğimizi hissettiğimizde ruhumuzda meydana gelen dönüşümleri görmekten korkmayacak, geriye bakmayacağız. İleriye bakacağız.

Yarın olabileceklerden korkmayacağız, çünkü dün bir güç tarafından kollandık.

Bizi kollayan bu Varlık daima yanımızda olacak.

Bizi ıstıraplardan koruyacak.

Ya da bize ıstıraplarla onurlu bir biçimde yüzleşmemiz için gereken gücü verecek.

Tahmin ettiğimizden de uzağa gideceğiz. Seher yıldızının doğduğu yeri arayacağız. Ona ulaştığımızdaysa her şeyin, tahmin ettiğimizden daha kolay olduğunu görüp şaşıracağız.

* * *

İstenmeyen, değışenleri de ziyaret eder değışmeyenleri de. Ama değışenler en azından, "Ben ilginç bir hayat yaşadım, bana sunulan nimetleri boşa harcamadım," diyebilirler.

Maceraya atılmanın tehlikeli olduğunu düşünüp tekdüze bir hayat yaşayanlarsa vaktinden önce ölür.

“Güzellik nedir?”

Derken birisi şöyle dedi:

“Her şeyin berbat gittiği anlarda ruhumuzu ferahlatmamız gerekir. Öyleyse bize güzellikten bahset.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Hep şöyle denir: “Önemli olan dış güzellik değil, iç güzelliiktir.”

Halbuki dünyada bundan daha yanlış bir cümle yoktur.

Gerçekten böyle olsaydı çiçekler, arıların dikkatini çekmek için neden onca çaba gösterirdi?

Peki yağmur damlaları, güneşle buluşunca neden gökkuşağına dönüşür?

Doğa, güzel olmayı arzuladığı için, elbette. Bu arzusunun tatmin etmesinin tek yoluysa başkalarını, güzelliğine hayran bırakmaktır.

Dış güzellik, iç güzelliğin görünür kısmıdır... ve her insanın gözlerindeki parıltıda kendini belli eder. Kişinin hırpani giyimli olması, şık kabul ettiğimiz şablonlara uymaması veya yakınındakileri etkileme kaygısı taşımaması önemli değildir. Gözler ruhun aynasıdır ve esrarengiz gibi görünen her şeyi dışarı yansıtır.

Ama gözlerin ışıldamaktan başka bir özelliği daha vardır; ayna vazifesi görürler.

Kendilerine hayranlıkla bakanların görüntüsünü yansıtır. Dolayısıyla bakan kişi, ruhu karanlık olduğu takdir-

de, baktığı gözde de kendi çirkinliğini görecektir; çünkü gözler de tıpkı aynalar gibi bize kendi yüzümüzü yansıtır.

* * *

Güzellik, yaratılan her şeyde mevcuttur. Ama bir tehlike söz konusudur; insanların büyük kısmı İlahî Güç'ten uzaklaşmış olduğundan başkasının yargısını kolayca kabul eder.

Başkaları görmeyi başaramıyor veya istemiyor diye inkâr ederiz kendi güzelliğimizi. Kimliğimizi benimsemek yerine etrafımızda gördüklerimizi taklit etmeye uğraşırız.

Herkesin, "Ne hoşsun!" dediği kişiler gibi olmaya çabalarız. Ruhumuz yavaş yavaş körelir, arzumuz azalır ve dünyaya güzellik katma olasılığımız ortadan kalkar.

Yaşadığımız dünya ile hayallerimizin dünyasının aynı olduğunu unuturuz.

Ay gibi ışıldamayı bırakırız, ay ışığını yansıtan bir su birikintisinden farksız hale geliriz. Ertesi gün güneş, bu birikintiyi buharlaştırır ve geriye hiçbir şey kalmaz.

Bütün bunlar bir gün biri, "Çirkin bir adamsın," dediği veya öteki, "Güzel bir kız," dediği için olur. Sadece üç sözcükle kendimize olan bütün güvenimizi yerle bir ederler.

Böylece çirkinleşiriz... ve aksileşiriz.

Şu anda "bilgelik" denen, yaşamın gizemine saygı göstermek yerine dünyayı tanımlamayı amaçlayan kişilerin paketleyip sunduğu fikir yığnında huzur bulmaktayız. Davranış şablonu yaratma amacındaki kurallar, normlar ve nizamlardan oluşan, gereksiz mi gereksiz bir yığın bu.

Bu sahte bilgelik bizlere şöyle der adeta: Güzelliği dert etme, çünkü güzellik yüzeysel ve kısa ömürlüdür.

Oysa bu hiç doğru değildir. Kuşlardan dağlara, çiçeklerden ırmaklara, güneşin altında yaratılmış her varlık, yaradılışın mucizesini yansıtır.

Şeytan'a uymamayı başarır ve başkalarının kim olduğumuzu tanımlamasına izni vermezsek ruhumuzdaki güneşin her geçen gün daha güçlü ışımasını sağlayabiliriz.

Sevgi, ruhun yanından geçerken şöyle der: "Senin orada olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim."

Ruhumuz ise şöyle karşılık verir: "Demek ki daha dikkatli bakman gerekiyormuş, çünkü ben buradayım. Esen rüzgârın, gözlerini örten toz tabakasını süpürmesi gerekiyormuş; ama artık gördüğüne göre bir daha terk etmeyeceksin beni, ne de olsa herkes güzelliğe bayılır."

Güzellik, birbirinin aynı varlıklara değil birbirinden farklı olanlara mahsustur. Upuzun bir boyna sahip olmayan bir zürafa veya dikensiz bir kaktüs düşünülemez. Çevremizdeki dağları böylesine yüce kılan, tepelerinin birbirinden farklı yüksekliklerde olmasıdır. Eğer bütün tepeleri insan eliyle aynı boya getirseydik dağlar böylesine heybetli görünmezdi.

Hayatta en şaşırtıcı ve çekici bulduğumuz şeyler, gözümüze kusursuz görünenlerdir.

Bir sedir ağacına baktığımızda bütün dallarının aynı boyda olması gerektiğini düşünmeyiz. "Ne koca bir ağaç," diye düşünürüz.

Bir yılan gördüğümüzde asla, "Ben başım dik yürürken o yerlerde sürünüyor," demeyiz. "Küçük bir hayvan olsa da derisi rengârenk, zarifçe kıvrılarak ilerliyor ve benden daha güçlü," diye düşünürüz.

Çölleri aşarak bizi istediğimiz yere götüren bir deve için asla, "Kambur hayvanın teki, dişleri de yamuk yumuk," demeyiz. "Bana sadakatle hizmet ve yardım ettiği için sevgimi hak ediyor. O olmasaydı dünyayı asla tanıyamazdım," diye düşünürüz.

Gökyüzü düzensiz bulutlarla kaplı olduğunda günbatımları daima daha güzel görünür, çünkü gökyüzü rüyalara ve şairlere ilham kaynağı olan renkleri ancak bu şekilde yansıtabilir.

"Sevgi kapımı çalmadığına göre güzel değilim," diyenlerin vay haline! Sevgi, kapılarını çalmış olsa da ken-

dilerini Sevgi'yi buyur etmeye hazır hissetmedikleri için kapılarını açmamışlardır.

Aslında hazır olmalarına rağmen daha da süslenmeye çalışmışlardır.

Sevgi'nin en büyük arzusu, özgünlük olmasına rağmen başkalarını taklit etmeye çalışmışlardır.

Dış kaynaklı bir şeyleri yansıtmaya çabalarken içlerinden gelen kuvvetli Işık'ı unutmuşlardır.

“Hangi yöne gitmeliyim?”

Derken o gece şehirden ayrılması gereken delikanlılardan biri şöyle dedi:

“Hangi yöne gitmem gerektiğine bir türlü karar veremiyorum.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Yaşam da tıpkı güneş gibi her yöne ışık saçar.

Doğduğumuzda bize bahşedilen gücü gemleyemediğimiz için her şeyi bir anda arzularız.

Oysa ateş yakmak istiyorsak güneş ışınlarının tek bir noktaya düşmesini sağlamamız gerekir.

Ateş, İlahî Güç’ün dünyaya verdiği en büyük sırdır. Bizi ısıtmakla kalmaz, buğdayı da ekmeğe dönüştürür.

Gün gelir, hayatımıza yön vermek için içimizdeki bu ateşi, belli bir yere odaklamamız gerekir.

Göge bakıp sorarız: “İyi de hangi yönü seçeceğim?”

Rahatsızlık veren, uykuları kaçırın bu soruya bir çırpıda cevap vermek mümkün olmadığından kimileri soruyu çabucak savuşturur. Yarınlarını dünmüş gibi yaşayacak olanlar, işte bu kişilerdir.

Kapıları İstenmeyen tarafından çalındığında şöyle diyeceklerdir: “Hayatım kısa sürdü, bana sunulan nimetleri boşa harcadım.”

Kimileriye bu soruyu cevaplamayı kabul eder. Ama nasıl cevap vereceklerini bilmediklerinden, zorluklarla yüzle-

şen başka kişilerin yazdıklarını okumaya başlarlar. Sonra aniden bir cevapla karşılaşır ve bu cevabın doğru olduğuna kanaat getirirler.

Böylece kendilerini bu cevabın kölesi haline getirirler. Varoluşlarının amacı olarak belledikleri şeyi herkese kabul ettirmek için kanunlar çıkarırlar. Kendilerini haklı çıkarmak için tapınaklar, mutlak doğru saydıkları şeylere karşı çıkanları yargılamak içinse mahkemeler inşa ederler.

Son olaraksa bu sorunun bir tuzak olduğunu anlayanlar gelir; bu kişiler soruya herhangi bir cevap öne sürmezler.

Tuzağa düşüp vakit kaybetmek yerine harekete geçmeyi tercih ederler. Çocukluklarına döner, o dönemde kendilerini en fazla şevklendiren uğraşı bulur ve –büyükleri aksini öğütleseler de– hayatlarını bu uğraşa adarlar.

Çünkü Kutsal Ateş, bu Şevk'in içinde saklıdır.

Yavaş yavaş hareketlerinin insan aklının kavrayamayacağı kadar gizemli bir amacın hizmetinde olduğunu keşfederler. Gizeme olan saygılarını belli etmek için başlarını öne eğip ve yüreklerini tutuşturan alevin yolunda, bilmedikleri yollara sapmadan ilerlemeye devam edebilmek için dua ederler.

Amaçlarıyla kolayca bağlantı kurabildiklerinde sezgilerinden, amaçlarının belli olmadığı durumlardaysa disiplinlerinden faydalanırlar.

Deliye benzerler. Bazense delirmiş gibi davranırlar. Ama deli değildirler. Gerçek Sevgi'yi ve İrade'nin kudretini keşfettikleri için böyledirler.

Amaçlarını ve takip etmeleri gereken yolu yalnızca Sevgi ve İrade gözler önüne serebilir.

İrade'leri kristal gibi kırılmandır, Sevgi'leri saftır, adımlarıysa sağlamdır. Şüpheyi düştükleri, kederlendikleri anlarda şunu asla unutmazlar: "Ben bir gerecim. İzin ver de O'nun İradesi'ni gözler önüne sermene yardımcı olayım."

Seçilen yolun amacı ancak İstenmeyen'in karşısına çıktığında anlaşılabilir. Şevk'in rehberliğinde yol alan ve yaşamın gizemine saygı duyan kişinin güzelliği burada saklıdır; yolu dertsiz, yükü hafiftir.

Amacı önemli de önemsiz de olsa, evinin uzağında da yakınında da olsa, bu kişi saygı ve şerefle amacının peşine düşecektir. Attığı her adımın ne anlama geldiğinin; emeklerinin, eğitiminin ve sezgisinin ne kadar pahalıya mal olduğunun farkındadır.

Yalnızca ulaşmak istediği hedefe değil, etrafındaki her şeye odaklanır. Pek çok kez gücü tükenir ve durmak zorunda kalır.

Derken aniden Sevgi ortaya çıkar ve şöyle der: “Bir köprüye doğru yürümekte olduğunu sanıyorsun, oysa bu köprü sadece, sen onu seviyorsun, diye var. Biraz soluklan ve gücünü toplayınca yeniden yoluna devam et, çünkü hedefin senin ona doğru gittiğini bilirse o da sana kavuşmak için koşacaktır.”

* * *

Soruyu unutan, soruya cevap veren veya harekete geçmenin soruyla yüzleşmenin yegâne yolu olduğunu anlayan kişi de aynı engellerle karşılaşacak ve aynı şeylerden mutluluk duyacaktır.

Ama yalnızca Tanrı'nın akıl ermez tasarısını tevazu ve yüreklilikle karşılayan kişiler doğru yolda olduklarını bilir.

“Sevgi, benimle asla
konuşmak istemiyor”

Derken yaşı geçmiş ve evde kalmış bir kadın şöyle dedi:

“Sevgi, benimle asla konuşmak istemiyor.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Sevgi'nin söylediklerine kulak vermemiz için yanımıza yaklaşmasına izin vermemiz gerekir.

Yanımıza geldiğindeyse bize söyleyeceklerinden korkarız; çünkü Sevgi özgürdür ve sesi, irademizin ya da gayretimizin hâkimiyetinde değildir.

Sevenler bunu bilse de boyun eğmez. Sevgi'yi itaat ederek, güç, güzellik ve zenginlik sergileyerek, gözyaşları ve gülücüklerle baştan çıkarabileceklerini sanırlar.

Oysa gerçek Sevgi, baştan çıkarmayı bilir ve asla baştan çıkmaz.

Sevgi değiştirir, sevgi iyileştirir. Bazense ölümcül tuzaklar kurar ve kollarına atılmaya karar verdiği kişiyi mahveder. Dünyayı döndüren ve yıldızları yerinde tutan güç nasıl olur da aynı anda böylesine yapıcı ve yıkıcı olabilir?

Verdiklerimizin aldıklarımıza denk olduğunu düşünmeye alıştırmamız kendimizi. Sevgilerine karşılık bulma beklentisiyle sevenlerse boşuna vakit kaybeder.

Sevgi bir alışveriş değil, bir inanç eylemidir.

Sevgi karışıklıklar sayesinde büyür. Anlaşmazlıklar, sevginin yanı başımızda kalmasını sağlar.

Hayat, önemli sözleri gönlümüzde gizlemek için fazlasıyla kısadır.

Örneğin, "Seni seviyorum".

Ama her zaman aynı karşılığı beklememek gerekir. Sevmeye ihtiyaç duyduğumuz için severiz. Sevmezsek hayatın anlamı kalmaz ve güneş, gökte parıldamaz.

Bir gül, arıların yanına gelmesini arzular ama ortada arı yoktur. Güneş ona sorar:

"Beklemekten bıkmadın mı?"

"Evet," diye karşılık verir gül. "Ama yapraklarımı karpasam solarım."

İşte bu yüzden, Sevgi ortalarda görünmese bile onun varlığıyla karşılaşmaya hazırlıklı olmalıyız. Yalnızlığın her şeyi yerle bir ettiği anlara göğüs germenin tek yolu, sevmeye devam etmektir.

* * *

Yaşamın en büyük amacı sevmektir. Gerisi sessizlikten ibarettir.

Sevmeye ihtiyaç duyarız. Sonunda kendimizi gözyaşlarımızın gölleri doldurduğu diyarlarda bulacağımızı bilsek bile severiz. Ah, şu gözyaşlarıyla kaplı, gizli ve gizemli diyar!

Gözyaşları çok şey anlatır. Yeterince ağladığımızı düşündüğümüzde bile şırıl şırıl akmaya devam ederler. Yaşamımızın İstirap Vadisi'nde uzun bir gezintiden ibaret olduğuna inandığımız takdirdeyse gözyaşlarımız ortadan kayboluverir.

Çünkü ıstırabımıza rağmen gönlümüzü açık tutmayı başarırız.

Çünkü gidenin, güneşi de beraberinde götürmediğini ve yerinde kasvetli bir karanlık bırakmadığını keşfederiz. Giden gitmiştir işte... ve her vedanın ardında bir ümit gizlidir.

Sevmek ve sevdiğini kaybetmek, hiç sevmemiş olmaktan iyidir.

Aslında yegâne seçeneğimiz, bu zapt edilemez kuvvetin gizemine dalıp gitmektir. “Zaten çok ıstırap çektim ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum,” diyerek Sevgi’yi kapımızdan döndürebiliriz elbette; ama böyle yaparsak yaşamımızın geri kalanını bir ölü olarak sürdürürüz.

Çünkü doğa, Tanrı’nın Sevgisi’nin alametidir. Ne yaparsak yapalım bizi daima sever. İşte bu yüzden doğanın bize öğrettiklerini anlamalı ve onlara saygı duymalıyız.

Severiz çünkü Sevgi bizi özgür kılar. Dudaklarımızdan kendi kendimize bile fısıldamaya cesaret edemediğimiz sözler dökülmeye başlar.

O âna dek öteleyip durduğumuz kararı nihayet veririz.

“Hayır” demeyi öğrenir, bu sözcüğü lanetli bir şeymiş gibi görmekten vazgeçeriz.

Doğurabileceği sonuçlardan korkmaksızın “evet” demeyi öğreniriz.

Sevgiye dair bize öğretilen her şeyi unuturuz; çünkü her birliktelik, birbirinden farklıdır ve kendine has ıstırap ve hazlara haizdir.

Sevdiğimiz uzaktayken daha yüksek sesle şarkı söyleriz; yakındayken ise kulağına şiirler fısıldarız. Bize kulak vermese haykırış ve fısıltılarımızı görmezden gelse de pes etmeyiz.

Gözlerimizi Kâinat karşısında yummaz, “Karanlıkta kaldık,” diye yakınmayız. Kâinat’ın ışığının bizlere aklımıza hayalimize gelmeyecek şeyler yaptırabileceğini bildiğimizden gözlerimizi dört açarız. Sevmenin bir parçası da budur işte.

Kalbimiz sevgiye açıktır ve kaybedecek bir şeyimiz olmadığından kendimizi korkmadan onun kollarına bırakırız.

Böylece evimize döndüğümüzde bizimle aynı dert ve çileyi çeken, arayışlarımızı paylaşan birinin uzun zamandır orada bizi beklediğini görürüz.

Çünkü sevgi, buluta dönüşen suya benzer; gökyüzüne yükselir ve her şeye uzaktan bakabilir; ama bir gün yer-yüzüne inmek zorunda kalacağının da bilincindedir.

Çünkü sevgi, yağmura dönüşen buluta benzer; toprak tarafından emilir ve tarlayı verimli kılar.

Sevgi, bizi var gücüyle ele geçirmesine izin verdiğimiz o âna dek, bir sözcükten ibarettir.

Sevgi, birisi gelip anlam katıncaya dek, bir sözcükten ibarettir.

Pes etme! Kapıyı açan anahtar, ekseri son anahtardır.

“Neden yaşamımız kaderimizi
belirlemeye girişir?”

Derken bir delikanlı söylenenlere karşı çıktı:

“Sözlerin pek hoş ama önümüzde fazla seçenek olmadığı belli. Yaşamımız ve halkımız, çoktan kaderimizi belirlemeye girişmişler.”

İhtiyar bir adam da ona hak verdi:

“Geri dönüp kaybettiğim anları telafi etmem için çok geç artık.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Şimdi söyleyeceklerim, işgal arifesinde bize hiçbir fayda getirmeyebilir. Yine de, sözlerimi bir kenara yazıp saklayın ki Kudüs’te nasıl yaşamış olduğumuzu bir gün öğrenebilsinler.

Kıpti, bir süre düşüncelere daldıktan sonra konuşmaya devam etti:

Zamanda geriye dönülemez ama isteyen herkes zamanda ileri gidebilir.

Yarın, gün doğduğunda, kendi kendimize şöyle tekrarlamamız yeterlidir:

Bugünü, yaşamımın ilk günüymüş gibi geçireceğim.

Ailemi görüp hayrete kapılacağım; yanımda olduklarını anlayınca mutlu olacak, çok kişinin diline taktığı ama pek az kişinin sahiden kavradığı şu Sevgi denen şeyi onlarla paylaştığım için mutluluk duyacağım.

Ufukta beliren ilk kervana katılmak için, ne tarafa git-

tiğini sormaksızın izin isteyeceğim. İlgimi çeken başka bir şey karşıma çıktığındaysa kervanı terk edeceğim.

Bir dilencinin yanından geçeceğim ve adam benden sadaka isteyecek. Belki vereceğim, belki de vereceğim parayı içkiye harcayacağını düşünerek yoluma devam edeceğim; arkamdan ettiği küfürleri duyunca onun benimle iletişim kurma yolunun bu olduğuna kanaat getireceğim.

Bir köprüyü yıkmaya uğraşan bir adamın yanından geçeceğim. Belki onu engellemeye çalışacağım, belki de bunu köprünün karşı tarafından kendisini bekleyen kimse olmadığı için yaptığını ve bu yolla kendi yalnızlığını kovmayı amaçladığını düşüneceğim.

Her şeye ve herkese ilk kez görüyormuşum gibi bakacağım; bilhassa da alışkanlıktan büyülerini görmez olduğum küçük şeylere... Mesela çöldeki, gözüm rüzgârı görmediği için aklımın almadığı bir kuvvet tarafından hareket ettirildiğini zannettiğim kum tepelerine...

Daima yanımda taşıdığım parşömene unutmamam gereken şeyleri karalayacağıma bir şiir yazacağım. Hayatımda hiç şiir yazmamış, bundan sonra bir daha da yazmayacak olmama rağmen, hislerimi sözcüklere dökme cesaretini gösterdiğimi asla unutmayacağım.

Tanıdık bir köye geldiğimde farklı yollardan geçeceğim. Dudaklarımda bir gülücük olacak ve köy sakinleri aralarında, “Delirmiş olmalı, çünkü savaş ve yıkım toprağı kısırlaştırdı,” diyecekler.

Bense gülümsemeye devam edeceğim, çünkü delirdiğimi sanmaları hoşuma gidecek. Tebessümüm şöyle diyecek adeta: “Bedenimi mahvedebilirsiniz ama ruhumu yok edemezsiniz.”

Bu gece, ayrılmadan önce, o âna kadar sabır gösterip düzenlemediğim eşya yığınına dalacağım. Böylece geçmişimin bir kısmının orada yattığını keşfedeceğim. Her mektup, her pusula, kupür ve makbuz dile gelip bana –geçmiş ve geleceğe dair– ilginç hikâyeler anlatacak. Dünyada ne çok şey var, ne yollardan geçilmiş, hayatımda nerelere girip çıkmışım...

Sıklıkla giydiğim bir gömleğimi sırtıma geçireceğim ve nasıl dikilmiş olduğuna ilk kez dikkat edeceğim. Gömleğin yapıldığı pamuk ipliğini dokuyan elleri ve pamuk bitkisinin filizlendiği toprağı gözümde canlandıracağım. Artık görünmez hale gelmiş bütün bu unsurların, gömleğimin geçmişinin bir parçası olduğunu kavrayacağım.

Alıştığım nesneler –mesela yıllardır kullandığım için ayaklarımın adeta bir uzantısı haline gelen ayakkabılarım– keşfedilmeyi bekleyen bir gizemle kaplı olsa da önemli değil. Geçmişteki tökezlemelerimin ayakkabılarımda bıraktığı izler, geleceğe doğru ilerlerken bana yardımcı olacak.

Elimin değdiği, gözümün gördüğü ve dilimin tattığı her şey, aynı görünse de farklı olacak. Böylece nesneler, bir natürmorttaki gibi cansız varlıklar olmaktan çıkıp bunca zamandır neden benimle birlikte olduklarını açıklayacak... ve gündelik yaşamın tekdüzeliğinin körelttiği hisleri, mucizevi bir biçimde gün yüzüne çıkaracaklar.

Birileri, tadı kötü, dedi diye hiç tatmadığım çayın tadına bakacağım. Birileri, hiç ilginç değil, dedi diye hiç geçmediğim bir sokaktan geçeceğim ve oradan tekrar tekrar geçmek isteyip istemediğimi kendi başıma keşfedeceğim.

Yarın güneş açarsa sanki ona ilk kez bakıyormuşum gibi bakmak istiyorum.

Hava bulutlu olursa o bulutların nereye gittiğini görmek istiyorum. Ya zaman bulamadığımdan ya da aklım başka yerde olduğundan bir türlü yapmıyorum bunları. Olsun, yarın bulutların geçişine, güneşin yaydığı ışık huzmelerine ve bu huzmelerin yarattığı gölgelere vereceğim bütün dikkatimi.

Başımın tepesinde, insanlığın tamamının, binlerce yıllık bir gözlemin sonucunda, bir dizi mantıklı açıklamayla dokuduğu bir sema yükseliyor.

Fakat ben, yıldızlar hakkında bütün öğrendiklerimi unutacağım ve yıldızlar gözümde yeniden meleklerle dönüşecek, ya da çocuklara ya da o an canım neye inanmak istiyorsa ona...

Zaman ve yaşam bana her konuda birçok mantıklı açıklama sağlasa da ruhumu asıl besleyen şey gizemdir. Gizeme ihtiyaç duyar, buradaki çoğu kişi bunu sapkınlık olarak görse de, gök gürültüsünü öfkeli bir tanrının sesine benzetirim.

Hayatımı yeniden hayallerle doldurmak istiyorum, çünkü öfkeli bir tanrı, âlimlerin açıklığa kavuşturduğu bir doğa olayından çok daha korkutucu ve ilginçtir.

İlk kez suçluluk hissetmeden gülümseyeceğim; çünkü mutluluk günah değildir.

İlk kez bana ıstırap çektiren şeylerden kaçınacağım; çünkü ıstırap bir erdem değildir.

Hayatımdan şikâyet etmeyecek, “Her şey aynı, hiçbir şeyi değiştirecek gücüm yok,” demeyeceğim, çünkü bugün hayatımın ilk günüymüş gibi yaşıyorum ve gün boyunca varlığından haberdar olmadığım birçok şey keşfedeceğim.

Sayısız kez aynı yerlerden geçmiş ve aynı insanlara “günaydın” demiş olsam da bugünkü “günaydın”ım farklı olacak. İnsanlara terbiyeli sözcükler söylemek yerine, etrafları tehditkâr bir kasvet bulutuyla kaplı da olsa hayatta olduklarını kavramalarını arzu ettiğimi belirten sözcükler söyleyerek kutsayacağım onları.

Ruhları korkunun pençesinde olduğundan kimsenin kulak asmadığı sokak çalgıcısının söylediği şarkının sözlerine dikkat edeceğim:

Egemenlik sevgiye aittir ama kimse bilmez tahtı
nerededir
bu gizli yeri bulmak için, ona boyun eğmeliyim ilkin.

Ve ruhuma kadar uzanan mabedin kapısını açmaya cesaret edeceğim.

Kendime, bedenimle ve ruhumla ilk kez temas kuruyormuşum gibi bakmalıyım.

Kendimi olduğum gibi kabul edebilmeliyim. Herkes gibi hareket eden, hisseden ve konuşan; ama –bütün ku-

surlarına rağmen– yürekliliği elden bırakmayan bir insan gibi...

Yaptığım en gösterişsiz şeylerle, örneğin tanımadığım biriyle konuşurken bile kendimi şaşırtmalıyım. Aynı şey Bağdat'tan esen rüzgârın getirdiği kumun, yüzümü okşadığı an için de geçerli, yanı başımda uyuyan karımı izleyip rüyasında neler gördüğünü tahmin etmeye çalıştığım, insanın içini ısıtan o anlar için de.

Yatağımda yalnızsam pencereye gidip gökyüzüne bakacağım ve yalnızlığın bir yalandan ibaret olduğuna, Kâinat'ın bana eşlik ettiğine şüphem kalmayacak.

Böylece günün her saatini, kendi kendimi şaşırtarak geçireceğim. Ebeveynim ve okulum tarafından değil, bugüne kadar yaşadıklarım tarafından terbiye edilen bu Ben'i bir süreliğine unutmuş olsam da yeniden keşfedeceğim.

Ve bu benim yeryüzündeki son günüm olsa bile sonuna kadar tadını çıkaracağım, çünkü kendimi her şeyi ilk kez yapan bir çocuk gibi masum hissedeceğim.

“Cinsellik nedir?”

Derken bir tüccarın karısı şöyle dedi:

“Bize cinsellikten bahset.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Erkekler ve kadınlar, kutsal bir davranışı günahkâr bir eyleme dönüştürdüklerinde aralarında fısıldaşır.

Yaşadığımız dünya böyledir. İçinde bulunduğumuz ârı gerçeklikten ayrı tutmak tehlikelidir. Ama itaatsizlik, doğru kullanıldığı takdirde, değerli bir meziyete dönüşür.

Bedenlerle sınırlı kalan birleşmeye cinsellik değil haz denir. Cinsellik, hazzın çok ötesindedir.

Rahatlık ve gerilim, mutluluk ve keder, ürkeklik ve sınırları zorlama cesareti cinsellik paydasında birleşir.

Peki bütün bu karşıt kavramlar nasıl sorunsuzca bir arada bulunabilir? Bunun tek bir yolu vardır: teslimiyet.

Çünkü teslimiyet, “Sana güveniyorum,” demeye eşdeğerdir. Yalnızca bedenlerimizi değil ruhumuzu da birleştirmeye hazır olduğumuz takdirde olabilecekleri hayal etmesi bile zordur.

Birleştığımız kişiyle birlikte teslimiyetin dikenli yoluna atılırız. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, tek yol budur.

Neticede bu durum, dünyamızda büyük değişimlere sebep olsa da kaybedeceğimiz bir şey yoktur; çünkü beden ile ruhu birleştiren kapıyı araladığımızda eksiksiz bir sevgiye ulaşırız.

Bize öğretilenleri unuturuz; vermenin onurlu, almanın aşığlayıcı olduğunu hatırlamayız.

Çünkü çoğu kişi için cömertlik, vermekten ibarettir. Oysa almak da bir sevgi eylemidir. Başkasının bizi mutlu etmesine izin verirsek o kişi de mutlu olacaktır.

Cinsel ilişki esnasında aşırı cömert davranır ve eşimizi en büyük kaygımız haline getirirsek kendi alacağımız haz da azalır ya da tamamen yok olur.

Alma ve verme yoğunluğumuz birbirine denk olduğundaysa bedenimiz bir okçunun yayı gibi gerilir, zihnimiz fırlatılmaya hazır bir ok gibi gevşer. Beynimiz artık olup bitene hükmetmez; tek rehberimiz, içgüdümüzdür.

Beden ve ruh birbirine kavuştuğunda İlahî Güç, yalnızca çoğunluğun erotik kabul ettiği bölgelere değil, dört bir yana yayılır. Her bir saç teli, her bir dokunuş farklı renkte ışıklar saçar ve birbirinden ayrı akan ırmakları, daha güçlü ve daha güzel tek bir nehre dönüştürür.

Bütün ruhani unsurlar gözle görülür hale gelir, bütün görünür unsurlarsa ruhani güce dönüşür.

Her şeyi kabullendiğimiz sürece her şeye izin vardır.

Sevgi bazen tatlı dilli olmaktan sıkılır. Böyle anlarda bütün heybetiyle ortaya çıkar, güneş gibi yakar ve şiddetli rüzgârıyla koca ormanları devirir.

Eşlerden biri, kendini tamamen teslim ettiğinde diğeri de aynı şeyi yapar; çünkü utancı meraka dönüşmüştür. Merak ise bizi kendi bedenimizde bulunmayan şeyleri keşfetmeye iter.

Cinselliği bir sunu, bir dönüşüm ayini gibi görmeye çalış. Her ayinde olduğu gibi cinsellikte de mevcut olan esrime, eylemin sonunda doruğa çıksa da cinselliğin tek amacı esrime değildir. En önemlisi, bizi altın, tütsü ve mürrüsafiyle dolup taşan, tanımadığımız topraklara götüren yolda eşimizle birlikte ilerliyor olmamızdır.

Kutsal olanın kutsallığının hakkını ver. Böyle anlarda şüpheye düşersen yalnız olmadığını, her iki tarafın da aynı şeyleri hissettiğini hatırla.

Fantazilerini sakladığın kutuyu açmaya çekinme. Ta-

raflardan biri, korkmadığını gösterirse öteki de ondan cesaret alacaktır.

Sevgilerinde samimi olanlar, güzellikler bahçesine yargılanmaktan çekinmeden girebilirler. Bir araya gelmiş iki beden ve iki ruh olmaktan çıkar, yaşamın hakiki özünün fışkırdığı tek bir kaynağa dönüşürler.

Çıplak bedenlerini, yıldızların altına sermekten utanç duymazlar. Yanı başlarına konup havalanan kuşların şakımalarını taklit ederler. Vahşi hayvanlar, onlara ihtiyatla yaklaşır; çünkü karşılarında kendilerinden de vahşi bir varlık vardır ve bu varlığın karşısında, başlarını saygıyla eğler.

Böylece zaman kavramı ortadan kalkar; çünkü gerçek sevgiden doğan hazların diyarında her şey ebedidir.

“Hayatta kalanlar çocuklarına
ne öğüt vermeli?”

Derken ertesi gün ölümüne dövüşmeye hazırlanan ve buna rağmen Kıpti'nin söylediklerini dinlemek için şehir meydanına gelen savaşıclardan biri şöyle dedi:

“Birlikte olmayı arzularken ayrı düştük. İşgalcilerin yolu üstündeki şehirler, kendi seçmedikleri bir durumun sonuçlarına katlanmak zorunda kaldılar. Hayatta kalanlar çocuklarına ne öğüt vermeli?”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Dünyaya yalnız geldik ve yalnız öleceğiz. Ama bu gezegende bulunduğumuz sürece, başkalarına olan inancımızı kabullenmeli ve yüceltmeliyiz.

Toplum, yaşamın ta kendisidir; hayatta kalmayı toplum sayesinde başarırız. İnsanlar mağaralarda yaşarken de böyleydi, bugün de böyle.

Birlikte büyüyüp yetiştiğin insanlara saygı göster. Sana rehberlik edenlere saygı göster. Zamanı gelince sen de yaşadıklarını başkalarına aktararak onlara rehberlik et; böylece toplum, hayatta kalmaya devam eder ve gelenekler nesilden nesle geçer.

Mutluluklarını ve zor anlarını başkalarıyla paylaşmayanlarsa kendi karakterlerindeki olumlu yönleri ve zaaf-ları asla keşfedemez.

Yine de toplumun etrafında kol gezen bir tehlikeye dikkat etmek gerekir; insanlar doğaları gereği toplumda

kabul gören davranışlara yönelir. Kendi kendilerini sınırlar, önyargılarla ve korkularla dolup taşarlar.

Bu oldukça yüksek bir bedeldir; çünkü toplum tarafından kabul edilmek için herkesin gönlünü hoş tutmak gerekir.

Dolayısıyla toplumu hedefleyen bir sevgi gösterisi değildir bu. İnsanın kendisine duyduğu sevginin zayıflığını gösterir, o kadar.

İnsan kendini sevip saydıkça başkaları tarafından da sevilip sayılır. Asla herkesin birden gönlünü hoş tutmaya çalışma, yoksa herkesin saygısını kaybedersin.

Dostlarını sadece tanıdığın ve neyle uğraştığını bildiğin kişiler arasından seç.

Düşünceleri, seninkilerle aynı olan kişileri seç, demiyorum. Düşünceleri seninkilerden farklı, haklı olduğun konusunda asla ikna edemeyeceğin kişileri seç, diyorum.

Ne de olsa dostluk, Sevgi'nin nice çehresinden sadece biridir ve Sevgi, fikir birliğinde olmayı gerektirmez; dost görülen kişiyi kayıtsız şartsız kabul etmemizi sağlar ve her birey, kendine has bir biçimde gelişip olgunlaşır.

Dostluk başka bir kişiye karşı inanç duymak anlamına gelir, feragat etmek değil.

Sevilmek için herhangi bir bedel ödemekten kaçın, çünkü Sevgi'nin bedeli olmaz.

Gerçek dostların, dikkatleri üstlerine çeken ve herkesin, "Dünya tatlısıdır, çok da cömerttir, Kudüs'te ondan iyisi bulunmaz," dedikleri insanlar değildir.

Gerçek dostlar, nasıl davranmaları gerektiğine karar vermek için olayların sonlanmasını beklemez; çok daha riskli olmasına rağmen kararlarını henüz olaylar meydana gelmekteyken verirler.

Şartlar gerektirdiği takdirde, özgürce yön değiştirebilirler. Yeniliklerden çekinmezler ve yaşadıkları maceraları anlatarak şehirlerini ve köylerini manevi olarak zenginleştirirler.

Yanlışlıkla tehlikeli bir yola sapsalar bile asla dönüp, "Sakın benim yaptığımı yapma," demezler.

Yalnızca, "Ben yanlışlıkla tehlikeli bir yola saptım," derler.

Çünkü nasıl sen, onların özgürlüğüne saygı duyuyorsan onlar da seninkine saygı duyar.

Sadece kötü günlerinde yanında belirip seni teselli eden kişilerden ne pahasına olursa olsun kaçın; çünkü bu kişiler aslında kendi kendilerine, "Ben daha güçlüyüm. Ben daha akıllıyım. Ben olsam böyle yapmazdım," deyip durmaktadır.

Mutlu günlerinde yanında olan kişilerle dostluk kur. Ruhlarında kıskançlığa ve hasede yer olmayan bu kişiler, senin mutlu olduğunu görmekten mutluluk duyar.

Kendilerini senden daha güçlü gören insanlardan kaçın, çünkü böyle yapmalarının asıl amacı, kendi zayıflıklarını gizlemektir.

İncinmekten çekinmeyenlerle dostluk kur; çünkü onlar kendilerine güvenen insanlardır, herkesin her an tökezleyebileceğini bilir ve bunu bir zayıflık olarak değil, insanlığın bir alameti olarak görürler.

Harekete geçmeden önce çok fazla konuşanlardan, yaptıklarıyla saygı uyandıracaklarına emin olmadıkça tek bir adım bile atmaya yeltenmeyenlerden kaçın.

"Ben olsaydım başka türlü yapardım," diyerek hatalarını yüzüne vuran kişilerden uzak dur; çünkü olaylar kendi başlarına gelmediğine göre seni yargılamaya hakları da yoktur.

Sosyal ilişkilerini sağlamlaştırmak veya normalde yaşanamayacakları kapılar açmak amacıyla dostluk kuran insanlardan kaçın.

Açmak istedikleri tek kapı, yüreğinin kapısı olan insanlarla dostluk kur. Onlar senin rızan olmadıkça asla ruhunu işgal etmeye yeltenmeyecek, açtığın kapıdan içeri asla zehirli oklar atmayacaktır.

Dostluk bir nehre benzer; kayaların etrafından kıvrılır, dağlara ve vadilere uyum sağlar, bazen de taşkın göllere dönüşüp yeniden akarak yoluna devam eder.

Nasıl nehrin nihai amacı denize akmaksa dostluğun

yegâne amacı da var olmak ve etrafına sevgi dağıtmaktır.

“Her şey bitti, artık buna bir son vermem lazım,” diyenlerden kaçın; çünkü onlar yaşamın ve ölümün sonsuzluğunu, bunların ebediyetin birer aşaması olduğunu anlamazlar.

“Her şey yolunda gidiyor ama daha da ileri gitmeliyiz,” diyenlerle dostluk kur, çünkü onlar daima bilinen ufukların ötesine gitmek gerektiğinin farkındadır.

Kafa kafaya verip toplumun alması gereken kararları kibirle ve ağırbaşlılıkla tartışanlardan kaçın. Onlar siyasetten anlıyor ve bilgilerini başkalarının önünde sergileyerek öne çıkmak istiyor olabilir. Halbuki tek bir saç telinin düşüşüne bile hükmetmenin imkânsız olduğunu anlamazlar. Disiplin önemli olsa da insan, sezgilerine kulak vermeye ve beklenmeyen durumlara açık olmalıdır.

Şarkılar söyleyen, öyküler anlatan, yaşamın tadını çıkaran ve gözleri mutlulukla parıldayan insanlarla dostluk kur; çünkü mutluluk bulaşıcıdır ve mantığın, hatayı açıklamaktan öteye gidemediği durumlarda daima bir çözüm ortaya koymayı başarır.

Sevgi’nin ışığının, önyargılardan ve çıkarlardan arınmış bir şekilde, anlaşılma korkusuyla felç olmaksızın, özgürce parıldamasını sağlayanlarla dostluk kur.

Kendini nasıl hissedersen hisset, her sabah kalkıp ışığını dünyaya saçmaya hazırlan.

Kör olmayanlar parıltını görecek ve ışığının büyüüne kapılacaklardır.

“Zarafet nedir?”

Derken kimsenin kendisini beğenmediğini düşündüğü için evden nadiren çıkan genç bir kız, şöyle dedi:

“Bize zarafeti öğret.”

Meydanda toplanan kalabalıktan bir uğultu yükseldi; Haçlıların şehri işgal edip sokakları kan gölüne çevireceği günün arifesinde böyle bir soru sormak, ne büyük terbiyesizlikti!

Kıpti ise gülümsedi... gülümsemesinde zerre kadar alay yoktu, kızın cesaretine saygı duymuştu.

Kıza şöyle karşılık verdi:

Zarafet, ekseriyetle insanın dış görünüşüyle ve yüzeysellikle karıştırılır. Oysa bu son derece yanlıştır. Kimi sözcükler zariftir kimileriyse insanı yaralayıp mahveder; ama neticede bütün sözcükler aynı harflerle yazılır. Çiçekler, etrafları kırdaki yabanotlarıyla çevrili olsa da zariftir. Ceylanın koşuşu, koşma sebebi aslan tarafından kovalanmak olsa da zariftir.

Zarafet, dış görünüme özgü bir nitelik değildir; ruhun dışarıdan görülebilen bir parçasıdır.

Zarafet, en çalkantılı ilişkilerde bile, iki kişiyi birleştiren hakiki bağların kopmasına izin vermez.

Zarafet giysilerimizde değil, giysilerimizi kullanım tarzımızdadır.

Kılıcı kavrayış biçimimizde değil, savaşları önleyebile-

cek şekilde iletişim kurabilmemizdedir.

Zarafete ulaşmanın tek yolu, lüzumsuz ve abartılı unsurlardan kurtulmaktır; sadeliğin yoğun güzelliğini ancak böyle keşfedebiliriz. İnsan ne kadar sade ve ölçülü davranırsa başkalarına da o kadar güzel görünür.

Sadelik derken neyi kastediyoruz peki? Yaşamın hakiki değerleriyle yüzleşmeyi kastediyoruz elbette.

Kar, tek bir renge sahip olduğu için güzeldir.

Deniz, dümdüz bir yüzeye benzediği için güzeldir.

Çöl, kum ve kayalıklardan oluşan bir tarlaya benzediği için güzeldir.

Ne kadar derin, mükemmel ve kendi özelliklerinin farkında olduklarını ancak onlara yaklaştığımızda fark ederiz.

Hayatın en sade unsurları, aynı zamanda da en olağanüstü unsurlardır. Birakın ortaya çıksınlar.

Kırdaki zambaklara bakın; ne kumaş dokur ne de iplik eğirirler. Oysa Hazreti Süleyman bile bütün ihtişamına rağmen, giyimiyle onlar kadar göz alamamıştır.

Gönül, sadeliğe yaklaştıkça insan, yasak tanımadan ve korkmadan sevebilir hale gelir. Korkusuzca sevdikçe hareketleri de en ufak ayrıntısına kadar zarafet kazanır.

Zarafet, zevk meselesi değildir. Her kültür güzelliğe başka bir açıdan bakar ve bu açı çoğunlukla kendi açımızdan tamamen farklıdır.

Yine de her kabilede ve her toplumda zarafeti gösteren değerler mevcuttur: misafirperverlik, saygı, terbiye kurallarına itaat etmek...

Kibir, nefret ve hınç doğurur. Zarafet ise saygı ve Sevgi uyandırır.

Kibir, başkalarını aşağılamamıza yol açar. Zarafet ise bize ışığa doğru yürümeyi öğretir.

Kibir, sözcükleri bulandırır; çünkü zekânın yalnızca birkaç seçilmiş kişiye mahsus olduğunu düşünür. Zarafet ise karmaşık düşünceleri, herkesin anlayabileceği hale getirir.

Her insan, zarif adımlarla yürür ve seçtiği yolda ilerlerken etrafına ışık saçır.

Adımları sağlam, bakışları şaşmaz, hareketleri hoştur.

Zarafet tarafından korunduğu için en zor anlarında bile hasımları, zayıf düştüğünü fark etmez.

Zarafet hoş karşılanır ve hayranlık uyandırır; çünkü bunu başarmak için herhangi bir çaba göstermez.

Önceleri hayal etmenin bile mümkün olmadığı şeylere vücut veren tek şey Sevgi'dir.

Ve bu vücut ancak zarafet sayesinde görünür hale gelir.

“Kıpti, bir bilgedir”

Derken sürüsünü şehrin çevresindeki çayırarda otlatmak için her sabah erkenden uyanan bir adam şöyle dedi:
"Kıpti, bilge bir adam ama o bu tatlı lafları öğrenmekle meşgulken biz ailemizi geçindiriyorduk."

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Tatlı laflar, şairlere mahsustur. Bir gün birisi çıkıp şu mısraları yazacaktır:

Uyudum ve sandım ki yaşamak safi Mutluluk imiş,
Uyandım ve gördüm ki yaşamak Görev imiş,
Görev'imi yerine getirdim ve gördüm ki yaşamak
Mutluluk imiş.

İş, insanları birleştiren Sevgi'nin alametidir. İşimiz sayesinde komşumuz olmadan hayatta kalamayacağımızı, komşumuzun da bize ihtiyaç duyduğunu keşfederiz.

İki tür iş vardır:

İlk tür işler yalnızca zorunluluktan, evin geçimini sağlamak için yapılır. Bu durumda insanlar, zamanlarını satmakta ve sattıkları zamanı isteseler de geri alamayacaklarını unutmaktadır.

Bütün ömürlerini, nihayet arkalarına yaslanıp dinlebilecekleri o kutlu günün hayalini kurarak geçirirler. O gün geldiğindeyse hayatın sunduğu nimetlerden faydala-

namayacak kadar yaşlandıklarını fark ederler.

Böyle insanlar, asla yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmez. "Başka seçeneğim yoktu," derler.

Bir de ikinci tür işler vardır.

İnsanların yine evin geçimini sağlamak için giriştikleri; ama çalıştıkları her dakikayı başkalarına sevgi ve fedakârlık göstererek geçirdikleri işlerdir bunlar.

Bu ikinci tür işe Sunu adını veririz. Tıpatıp aynı malzemeleri kullanarak aynı yemeği pişiren iki kişiyi düşünelim; biri yemeğine Sevgi katsın, ötekiyse sadece karnını doyurmayı düşünsün. Sevgi her ne kadar görülebilir ve tartılabilir bir şey olmasa da iki yemeğin tadı tamamen farklı olacaktır.

Sunu'da bulunan kişi daima karşılığını alır. Şefkati paylaşıldıkça çoğalır.

İlahî Güç, Kâinat'ı harekete geçirdiğinde bütün gezegenler ve yıldızlar, bütün denizler ve ormanlar, bütün vadiler ve dağlar Yaradılış'ın bir parçası olma fırsatı yakalamışlardır. Aynı şey insanlar için de geçerlidir.

Kimileri, "İstemeyiz! Yanlışları düzeltmek, adaletsizlikleri cezalandırmak bize düşmez!" demiştir.

Kimileriye, "Tarlamı alnımın teriyle sulayacağım ve Yaradan'ı böyle yücelteceğim!" demiştir.

Şeytan ise ortaya çıkıp baldan tatlı sesiyle şöyle demiştir: "Bu kayayı her gün dağın tepesine kadar çıkaracaksın ve tepeye vardığında kaya yeniden aşağı yuvarlanacak."

Şeytan'ın söylediklerine inananlar şöyle demiştir: "Hayat meğerse sürekli aynı şeyi tekrarlayıp durmaktan ibaretmiş!"

Şeytan'a inanmayanlarsa şöyle karşılık vermiştir: "Madem öyle, ben de dağın tepesine taşıyacağım kayayı sevmeyi öğreneceğim. Böylece kayayla birlikte geçirdiğim her ânı, sevdiğim bir şeyle geçirmiş olacağım."

Sunu, sözsüz bir dua gibidir. Her dua gibi disiplin gerektirir; ama bu disiplin köleliğe değil, bilinçli bir seçime işaret eder.

"Talih bana haksızlık etti. Başkaları, hayallerinin pe-

şinde koşarken ben burada işimi yapıp zar zor geçimimi sağlıyorum," demenin faydası yoktur.

Talih, kimseye haksızlık etmez. Hepimiz yaptığımız işi sevmekte veya sevmemekte özgürüzdür.

İşimizi seversek biz de hayallerinin peşinden koşanların duyduğu mutluluğu, çalıştığımız günlerde duyabiliriz.

Kimse yaptığı işin ne kadar önemli olduğunu fark etmez. Sunu'nun gizemi ve güzelliği işte burada yatar; bize güven duyularak verilmiş bir vazife gibidir ve bizim de ona güvenmemiz gerekir.

Çiftçi tarlasını ekebilir ama güneşe, "Bu sabah biraz daha parlayıver!" diyemez. Bulutlara dönüp, "Bu akşam yağmur yağdırın!" diyemez. Çiftçi yapması gerekeni yapar; tarlasını sürer, tohumlarını eker ve beklentilerine ulaşmak için sabretmeyi öğrenir.

Kimi zaman, ekinini kaybettiği ve emeklerinin boşa gittiğini düşünüp ümitsizliğe kapıldığı olur.

Düşlerinin peşinden gitmeyi seçen kişi de bazen pişmanlık duyabilir, geçimini sağlayabileceği bir iş bulabilmekten başka bir şey arzulamayabilir.

Fakat ertesi gün hem emekçilerin hem de maceraperestlerin yürekleri daha da büyük bir sevinç ve güvenle dolar; çünkü yapmış oldukları Sunu'nun meyvelerini alır ve bundan mutluluk duyarlar.

Hep bir ağızdan aynı şarkıyı söylerler; kendilerine verilen vazifeden duydukları mutluluğun şarkısını...

Çoban olmasaydı, şair açlıktan ölürdü. Şairin dizelerini okuyamasaydı çoban, üzüntüden ölürdü.

Sunu sayesinde başkalarının seni sevmesine izin vermiş olursun.

Başkalarını sevmeyi ise onların sana sundukları sayesinde öğrenebilirsin.

“Peki neden kimi insanlar,
ötekilerden daha başarılıdır?”

İş hakkındaki soruyu soran adam üsteledi:

“Peki neden kimi insanlar, ötekilerden daha başarılıdır?”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Başkalarının ne düşündüğü, gerçek başarıyı etkilemez. Başarı, senin sevgiyle filizlendirdiğin tohumun sonucudur.

Hasat zamanı geldiğinde kendi kendine, “Başarıya ulaştım,” diyebilirsin.

İşini saygın hale getirmeyi başarmışsın, çünkü onu yalnız hayatta kalabilmek için değil, aynı zamanda başka insanlara olan sevgini göstermek için kullanıyorsun.

Yoluna çıkabilecek tuzakları tahmin edememiş olsan da başladığın şeyi bitirmeyi başarmışsın. Zorluklar şevkini kırdığında bile disiplini elden bırakmamışsın. Disiplinin yorgunluk yüzünden zayıflamaya başladığındaysa dinlenme vaktini, gelecekte nasıl adımlar atman gerektiğine kafa yorarak geçirmişsin.

Risk almaktan çekinmeyen herkesin hayatında daima mevcut olan başarısızlıkların, seni felç etmesine izin vermemişsin. Fikrin işe yaramadığında neler kaybettiğine takılıp kalmamışsın.

En sevinçli anlarında bile dur durak bilmemiş, hedefine ulaşıncaya dek çalışmaya devam etmişsin.

Yardım istemen gerektiğinde hiç gocunmadan istemişsin. Birinin yardıma ihtiyaç duyduğunu fark ettiğin-

deyse önemli sırlar açıklıyormuş veya başkaları tarafından kullanılıyormuş gibi hissetmeksizin bildiğin her şeyi ona göstermişsin.

Ne de olsa kapıyı çalana bütün kapılar açılır.

Rica eden, kendisine yardım edileceğini bilir.

Teselli eden, vakti geldiğinde kendisinin de teselli edileceğini bilir.

Bütün bunlar beklediğin bir anda gerçekleşmese bile sahip olduklarını cömertçe paylaşmanın meyvesini er ya da geç alacaksın.

Başarı, kendi yaptıklarını başkalarının yaptıklarıyla karşılaştırmakla vakit kaybetmeyenlerin hakkıdır. Her gün eve dönünce, "Elimden geleni ardıma koymadım," diyenler, başarıya ulaşır.

Yalnızca başarıyı hedefleyen kişilerse ona asla ulaşamaz; çünkü başarı kendi başına bir hedef değil, bir sonuçtur.

Başarıyı takıntı haline getirmenin hiç kimseye faydası yoktur, insanın kafasını karıştırır ve yaşam sevincini mahveder.

Şehrin güneyinde gördüğümüz, altın külçelerini dağ gibi dizmiş kişilerin hepsi illa mutlu değildir. Zenginlik, ömrün her saniyesinde Sevgi'nin gücüyle temas halinde olmaktır.

Aklında bir hedef bulunmalıdır. Ama hedefine doğru ilerlerken ara sıra durup manzaranın tadını çıkarmaktan da kimseye zarar gelmez. Attığın her adımda biraz daha uzağı görebilir ve henüz gözüne çarpmamış şeyler keşfedebilirsin.

Böyle anlarda düşünmek gerekir: "Değerlerim çiğnen-di mi? Başkalarını mutlu edip beklentilerini karşılamayı mı amaçlıyorum, yoksa ruhumu ve şevkimi işim sayesinde açığa vurmayı mı? Günlerimi Sevgi'yle doldurarak başarıya ulaşabileceğimi biliyor muyum, yoksa hâlâ başarı uğruna olur olmaz şeyleri mi göze alıyorum?"

Başarı, insanın kasasını tıka basa altınla doldurmadan yaşamını zenginleştirebilmesidir.

Adamın biri çıkıp şöyle diyebilir: “Bütün paramı ekinlerimi ekip biçmek ve kilerimi, emeğimin meyvesiyle doldurmaya harcayacağım; böylece hiçbir eksikim kalmayacak.” Kapısı, İstenmeyen tarafından çaldığındaysa bütün emekleri boşa gider.

Kulağını açıp beni iyice dinle.

Amacın, kestirmelere sapmak olmasın, baş koyduğun yolda öyle büyük bir kararlılıkla ilerle ki her adımında yol daha da sağlamlaşsın ve etrafındaki manzara daha güzelleşsin.

Zamanın Efendisi olmaya yeltenme. Diktiğin meyveleri vaktinden önce toplarsan henüz olgunlaşmadıklarını ve kimseye fayda getirmeyeceklerini görürsün. Sunu’da bulunmayı korku veya güvensizlik dolayısıyla ertelemen durumunda, meyveler çürür gider.

İşte bu yüzden ekim ile hasat arasındaki zamana saygı göstermek gerekir.

Fırından henüz çıkmamış buğdaya ekmek demek mümkün değildir.

Gırtlaktan henüz çıkmamış sözcüklere şiir demek mümkün değildir.

Dokumacının henüz elinden geçmemiş ipliklere kumaş demek mümkün değildir.

Sunu’nu başkalarına göstermenin vakti geldiğinde ona hayran kalacak ve aralarında şöyle diyecekler: “İşte başarılı bir adam; herkes emeğinin vereceği meyveleri arzuluyor.”

Kimse bu meyveleri kaç mal ettiğini sormayacak; çünkü işini severek yapan kişinin ortaya çıkardığı şeyin güzelliği öylesine yoğundur ki çıplak gözle görülmez. Başarı da, tıpkı havada rahatça uçuyormuş gibi görünen bir akrobat gibi, yanı başımızdayken dünyanın en olağan şeyi gibi görünür.

Olur da birisi çıkıp meyveleri kaç mal ettiğini sorma-

ya cüret ederse şöyle de: Pes etmeyi aklımdan geçirdim, Tanrı'nın bana artık kulak vermediğini sandım, defalarca yolumu değiştirdim ya da tamamen yoldan çıktım. Ama her şeye rağmen yoluma döndüm ve ilerlemeye devam ettim; çünkü hayatımı başka türlü yaşamamın mümkün olmadığına emindim.

Kimi köprüleri geçmem, kimileriniyse yıkmam gerektiğini yaşayarak öğrendim.

* * *

Şair, çiftçi, sanatçı, asker, papaz, tüccar, tacir, öğretmen, siyasetçi ve bilginim ben... aynı zamanda yalnızca evinden ve çocuklarından sorumlu bir insanım.

Benden çok daha ünlü birçok kişinin olduğunun farkındayım. Kimileri şöhreti hak eder. Kimilerindeyse şöhret, hırsı veya kibri simgeler ve zamanla yitip gider.

Başarı nedir?

Her gece başımızı yastığımıza koyduğumuzda huzurla uyuyabilmektir.

“Mucize nedir?”

Derken meleklerden oluşan bir ordunun gökten inip kutsal şehri koruyacağına inancını hâlâ yitirmeyen Almi-ra şöyle dedi:

“Bize mucizeden bahset.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Mucize mi? Mucizeyi birçok şekilde tanımlayabiliriz. Doğanın kurallarına karşı gelen, korkunç durumları tersine çeviriveren, dertlere deva, zihinlere rüya olan şeylere, akıl almaz karşılaşmalara ve İstenmeyen ile yüzleşme ânında araya giren ilahî güce mucize diyebiliriz.

Bütün bu tanımlar doğrudur. Ancak mucize bundan çok daha öte bir şeydir ve kalplerimizi ansızın Sevgi'yle doldurur. Böylelikle bizi var eden Tanrı'nın lütfu karşısında saygıyla eğiliriz.

Ey Tanrım, her gün bize gösterdiğin mucizeleri bugün de göster.

Zihnimiz, büyük vazifeler ve zaferlerle dolu olduğundan onu gözümüzden kaçırırsak da... Mucizenin yolumuzu nasıl değiştirdiğini fark etmeyeceğimiz kadar işlerimize dalmış olsak da...

Yalnızken ve kederliyken gözlerimiz, etrafımızda olup bitenlere açık olsun; çiçeğin açtığını, yıldızların gökte kı-mıldandığını, uzaklarda şakıyan kuşları ya da yanı başımızda mırıldanan çocukları es geçmeyelim.

Bazı önemli şeyleri başkalarının yardımı olmadan, kendi başımıza keşfetmemiz gerektiğini anlayalım. Böyle anlarda yalnız olmadığımızı, Siz'in bize eşlik ettiğinizi ve ayağımız uçurumun kenarına fazlaca yaklaştığı takdirde araya girmeye hazır olduğunuzu hissedelim.

Bütün korkumuza rağmen yolumuza devam edebilelim; her şeyi anlayıp açıklama alışkanlığımıza karşın açık-
lanamaz olanı kabullenelim.

Sevgi'nin asıl gücünün, içinde barındırdığı karşıtlıklardan geldiğini kavrayalım. Sevgi, varlığını değişerek sürdürür, zorluklarla karşılaşmadan ve olduğu yerde değişmeden kalarak değil.

Mütevazı insanların yüceltildiğini ve kibirlilerin aşağılandığını her gördüğümüzde mucizeye bir kez daha tanık olalım.

Bacaklarımız yorgun düşse de yüreğimizdeki güç sayesinde yolumuza devam edebilelim. Yüreğimiz yorgun düştüğündeyseniz İnanç'tan aldığımız güç sayesinde ilerlemeyi sürdürebilelim.

Çöldeki her bir kum tanesinin birbirinden farklı olduğu mucizesine tanık olalım ve bu sayede benliğimizi kabullenebilelim; çünkü nasıl dünyada birbirinin tıpatıp aynı iki kum tanesi yoksa aynı şekilde düşünüp hareket eden iki insan da yoktur.

Alırken tevazu göstermeyi, verirken ise sevinç duymayı başarabilelim.

Gerçek bilgeliğin, aldığımız cevaplarda değil, yaşamımızı zenginleştiren soruların gizeminde saklı olduğunu anlayabilelim.

Asla bildiğimizi zannettiğimiz şeylerin tutsağı olmayalım; çünkü aslında Kader hakkında pek az şey biliriz. Yine de bu sayede kusur etmeden ve şu dört erdeme uyarak yaşayabiliriz: cesaret, zarafet, sevgi ve dostluk.

Ey Tanrım, her gün bize gösterdiğin mucizeleri, bugün de göster.

Nasıl dağın tepesine uzanan birçok patika varsa hedefimize ulaşmamız için de birçok yol bulunur. Yürünmeyi

hak eden tek yolu, yani Sevgi'nin görünür hale geldiği yolu görüp seçebilelim.

Başkalarının içinde sevgi uyandırmadan önce kendi içimizde uyumakta olan Sevgi'yi uyandırabilelim. Şefkati, şevki ve saygıyı ancak bu şekilde kendimize yaklaştırebiliriz.

Kendimize ait mücadeleleri, irademizin dışında itildiğimiz mücadeleleri ve kader yolumuza çıkardığı için girişmemiz gereken mücadeleleri birbirinden ayırt edebilelim.

Gözlerimiz açılsın ve hayatımızdaki hiçbir günün birinin aynı olmadığını fark edebilelim. Her gün farklı bir mucize getirir, böylece nefes almaya, düş kurmaya ve güneşin altında yürümeye devam edebiliriz.

Kulaklarımız da açılsın ve benzeştığımız insanların dudaklarından dökülen kimi sözcükleri duyabilelim; o sırada herhangi bir öğüt istemesek ve bu kişiler, o anda aklımızdan geçenleri bilmiyor olsalar bile...

Ağzımızı açtığımızda yalnızca insanların lisanını değil, meleklerin lisanını da konuşabilelim ve şöyle diyebilelim: "Mucizeler, doğanın yasalarına aykırı olarak gerçekleşmez; bizler aslında doğanın yasalarını bilmediğimizden öyle zannederiz."

Bütün bunları başardığımız anda başımızı saygıyla eğip şöyle diyebiliriz: "Kördüm ve artık görebiliyorum. Dilsizdim ve artık konuşabiliyorum; çünkü Tanrı'nın mucizeleri içimde gerçekleşiyor ve kaybettiğimi zannettiğim her şey bana döndü."

Mucizeler işte böyle gerçekleşir.

Perdeleri yırtıp her şeyi değiştirseler de perdelerin ardında olup bitenleri göstermezler bize.

Gölgelerin ve ölümün vadisinden yara almadan kaçmamızı sağlasalar da bizi, mutluluğun ve ışığın dağlarına hangi yoldan götürdüklerini söylemezler.

Kırılması imkânsız kilitlerle kapalı kapıları, hiçbir anahtar kullanmadan açarlar.

Güneşlerin etrafına –kendilerini Kâinat'ta yalnız hissetmesinler diye– gezegenler dizer ve yakıp kavrulmasın-

lar diye gezegenlerin güneşlere gereğinden fazla yaklaşmasını engellerler.

Emek sayesinde buğdayı ekmeğe, sabır sayesinde üzümü şaraba, düşlerde dirilme sayesinde ölümü yaşama dönüştürürler.

Ey Tanrım, her gün bize gösterdiğin mucizeleri bugün de göster.

Ve mucizelerini görmeyi başaramadığımızda bizi başışla.

“Neden endişe içinde yaşıyoruz?”

Derken surların ardından gelen savaş şarkılarını duyup kendisinin ve ailesinin can güvenliği için korkuya kapılan bir adam şöyle dedi:

“Bize endişeden bahset.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Endişenin yanlış bir tarafı yoktur.

Tanrı'nın zamanı, hâkimiyetimiz dışında akıp gitse de beklenene, olabilecek en çabuk şekilde ulaşmayı arzulamak insanın temel özelliklerindendir.

Tıpkı korku veren bir şeyden derhal uzaklaşmayı arzulamak gibi...

Çocukluğumuzda başlayan bu durum, yaşama kayıtsız kaldığımız âna dek sürer. İçinde bulunduğumuz anla yoğun bir biçimde ilişki kurduğumuzda daima birini veya bir şeyi bekliyoruzdur.

Aşk tutkusuyla yanıp tutuşan bir kalbe sakin olmasını, susup Yaratılış'ın mucizelerine kafa yormasını, gerginliğini üzerinden atmasını, korkularına ve cevapsız sorularına boş vermesini söyleyebilir miyiz hiç?

Endişe, sevginin bir parçasıdır ve bunda hiçbir suçu yoktur.

Yaşamını ve mal varlığını bir düşe yatıran ve beklediği sonucu alamayan birine, kaygılanmamasını söyleyebilir miyiz hiç? Çiftçi, ekinlerini toplamak için mevsimlerin

akışını hızlandıramasa da sonbaharın gelmesini ve hasada başlamayı sabırsızlıkla bekler.

Savaşçıya, savaştan önce endişelenmemesini söyleyebilir miyiz hiç?

Hep bu an için ter dökmüş ve varını yoğunu ortaya koyarak hazırlanmışsa da alacağı sonucun, harcadığı emeğe değip değmeyeceği konusunda endişelenir.

Endişe, insanla birlikte doğar. Ona asla hükmedemeyeceğimize göre onunla birlikte yaşamayı öğrenmeliyiz; tıpkı insanoğlunun fırtınalarla birlikte yaşamayı öğrendiği gibi...

Endişesiyle birlikte yaşamayı öğrenemeyenlerin hayatıysa feci bir kâbusa dönüşür.

Zaman –akıp giderek günü meydana getiren saatler– minnet duyulacak bir şey olmaktan çıkıp bir lanete dönüşür adeta. Zamanın daha hızlı akmasını ister ve bunun sonucunda İstenmeyen'in karşısına daha çabuk çıkacaklarını fark etmezler.

Daha da fenası, endişelerini dindirmek için kendilerini daha da fazla endişeye sürükleyen uğraşlara girişirler.

Evladının eve dönmesini bekleyen bir anne, aklına en kötü ihtimalleri getirir.

"Sevgilim bana ait, bense ona," der âşık. "Beni terk ettiğinde şehrin bütün sokaklarında onu aradım ama bulamadım. Sevginin yarattığı endişe, geçtiğim her köşenin, haber var mı, diye sorup cevap alamadığım her kişinin ardından biraz daha ümitsizliğe dönüşüyor."

Çiftçi emeğinin meyvesini beklerken başka şeylerle uğraşır ve uğraştığı şeyler, bekleyişi daha da dayanılmaz kılar. Çok geçmeden endişe bine katlanır ve çiftçi ne gökyüzüne, ne yıldızlara, ne de oyun oynayan çocuklara bakabilir hale gelir.

Anne de, âşık da, çiftçi de hayatlarını yaşamayı bırakır ve en kötü ihtimali bekler, dedikodulara kulak kabartır, günün geçmek bilmediğini düşünür hale gelirler. Dostlarına, ailelerine ve çalışanlarına haşın davranmaya başlarlar. Kötü beslenirler; ya aşırı miktarda yer ya da tek bir

lokmayı bile yutmakta zorlanırlar. Gece olup başlarını yastıklarına koyduklarındaysa gözlerine uyku girmez.

Endişe, gözlerinin önüne bir perde indirmiştir; artık bedenlerinin gözüyle değil, yalnızca ruhlarının gözüyle görürler.

Ruhun gözüyse asla dinlenmediği için bulanıktır.

İşte böyle anlarda, insanoğlunun en azılı düşmanlarından takıntı ortaya çıkar.

Şöyle der takıntı:

“Bundan böyle kaderin bana ait. Seni var olmayan şeylerin peşine düşüreceğim.

Yaşama sevincin de bana ait. Şevkini dışarı atıp yerine yerleşeceğim için kalbin huzur yüzü görmeyecek artık.

Dünyaya korku salacağım; daima korku içinde yaşayacaksın ve neden korktuğunu bile bilmeyeceksin. Zaten bilmene de gerek yok; önemli olan senin dehşete kapılman ve kendi korkunu beslemen.

Önceleri bir Sunu olarak gördüğün mesleğin de bana ait artık. Kendi sınırlarını zorladığın için başkaları tarafından örnek gösterildiğinde gülümseyerek karşılık verecek ve iltifat için teşekkür edeceksin.

Mesleğinin artık bana ait olduğunu ve onu seni herkesten ve her şeyden; dostlarından, evladından, hatta kendinden uzaklaştırmak için kullandığımda kalbinin derinlikleri sızlayacak.

Önceleri İlahî Güç’ün bir alameti olarak gördüğün Sevgi de artık bana ait. Sevdığın kişiye yanından bir an olsun ayrılamayacak; çünkü ben senin ruhuna dadanıp, ‘Dikkat et, sevdiğin her an gidebilir ve asla dönmeyebilir,’ diyeceğim.

Önceleri dünyada kendi gideceği yolu seçmesi gereken evladın artık benim olacak. Böylece senin onu gereksiz uğraşlara boğmanı, macera hevesini ve riske girme düşkünlüğünü öldürmeni sağlayacağım; senin isteğin dışında yaptığı her şeyde, beklentilerini karşılamadığı için ıstırap çekmesine ve suçluluk duymasına sebep olacaksın.”

Yaşamın bir parçası da olsa endişenin seni hâkimiyeti

altına almasına asla izin vermemelisin.

Fazla yaklaşırsa şöyle de ona: “Yarını kafama takmıyorum; çünkü Tanrı şimdiden orada, beni bekliyor.”

Seni, aynı anda birçok şeyle uğraşmanın üretken bir yaşam sürmeye eşdeğer olduğuna ikna etmeye çalışırsa şöyle de ona: “İlham almak ve işimi daha iyi yapmak için yıldızlara bakmam gerekiyor.”

Seni, açlığın hayaletiyle tehdit ederse şöyle de: “İnsanın karnı, bir tek ekmekle doymaz, Gök’ten gelen söz de insanı doyurur.”

Sana, sevgilinin dönmeyeceğini söylese şöyle de: “Sevgilim bana ait, ben de ona. Şu anda ırmakların arasındaki çayırlarda sürümüzü otlatıyor ve uzakta da olsa şarkısını duyabiliyorum. Yanıma döndüğünde yorgun ama mutlu olacak, onun karnını doyuracağım ve uyurken başında bekleyeceğim.”

Sana, evladının kendine verilen sevgiye saygı göstermediğini söylese şöyle karşılık ver ona: “Aşırı tedbir, hem ruhu mahveder hem de yüreği, çünkü yaşamak cesaret gerektirir. Cesaret ise içinde daima sevgi taşır.”

Böylece endişeyi kendinden uzak tutabilirsin.

Endişe asla tamamen ortadan kaybolmayacaktır. Ama yaşamın bize öğrettiği en önemli şey, bizleri kendine köle etmeyi amaçlayan şeylerin efendisi olabileceğimizi idrak etmemizdir.

“Gelecek, bizim için neler hazırlıyor?”

Derken bir delikanlı şöyle dedi:

“Geleceğin, bizim için neler hazırladığından bahset bize.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Gelecekte bizi neyin beklediğini hepimiz iyi biliriz; İstenmeyen, en beklenmedik anda ortaya çıkıp, “Haydi gidelim, benimle gelmen gerekiyor,” diyebilir.

Her ne kadar onunla gitmeyi istemesek de başka seçeneğimiz yoktur. Böyle bir anda en büyük mutluluğumuz veya kederimiz, geçmişimize bakmaktır.

Ve şu soruyu cevaplarız: “Acaba yeterince sevdim mi?”

Sev. Sevmekten kastım, yalnızca başka bir insanı sevmek değil. Sevmek mucizelere, galibiyet ve mağlubiyetlere, yeryüzünü arşınlamamız için bize bahşedilen her gün boyunca olup bitenlere açık olmak, demektir.

Ruhumuza hükmeden dört görünmez kuvvet vardır: sevgi, ölüm, güç ve zaman.

Tanrı tarafından sevmek için sevmemiz gerekir.

Yaşamı daha iyi anlayabilmek için İstenmeyen’in bilincinde olmamız gerekir.

Büyümek için mücadele etmemiz gerekir; ama bu yolla elde ettiğimiz gücün tuzağına düşmemeliyiz, çünkü bu güç hiçbir değer taşımaz.

Son olaraksa ruhumuzun –her ne kadar ebedî olsa da– şu anda zamanın türlü türlü fırsatlar ve kısıtlamalarla bezeli ağına takılmış olduğunu kabullenmemiz gerekir.

Rüyamız, ruhumuzda barınan arzumuz, durduk yerde ortaya çıkmamıştır. Onu oraya birisi koymuştur. Safi sevgiden meydana gelen ve yalnızca mutluluğumuzu isteyen bu Birisi, arzumuzu bize, onu gerçekleştirmekte kullanacağımız gereçlerle birlikte vermiştir.

Zor anlarında şunu asla unutma: Büyük savaşlar kaybetmiş olsan da hayattan kaldın ve şu anda buradasın.

Bu bir zafer sayılır. İlerlemeye devam etme konusundaki yeteneğini ortaya koymak için mutluluğunu göster.

Sevgini tarlaların ve çayırların, şehirdeki sokakların ve çöldeki kum tepelerinin üzerine cömertçe serpiştir.

Yoksullara önem verdiğini belli et; çünkü yoksullar sen hayırseverliğini gösterebilesin diye oradalar.

Zenginlere de önem ver; onlar her şeyden ve herkesten şüphe duyar, kilerlerini ve kasalarını tıka basa doldurur; ama bütün bunlara rağmen yalnızlıktan kurtulamazlar.

Sevgini gösterebileceğin hiçbir fırsatı kaçırma. Bilhas- sa da yakınındakilere sevgini göster; çünkü bizi en çok onların yaralayabileceğini bildiğimizden onlara karşı daha ihtiyatlıyızdır.

Sev, çünkü bunun en büyük yararı sana dokunacak; dünyanın sevginin karşılığını verecek, sen ilk anda kendi kendine, “Onlar benim sevgimi anlayamıyorlar,” desen bile...

Sevginin anlaşılmasına gerek yoktur, açık edilmesi yeterlidir.

Dolayısıyla, gelecekte seni nelerin beklediği, tamamen senin sevme kapasitene bağlıdır.

İşte bu yüzden yaptıklarının doğru olduğuna şartlar ne olursa olsun güvenmelisin. Başkalarının, “Şu yol daha iyi,” veya “Bu yol daha zahmetsiz,” demelerine izin vermemelisin.

Tanrı’nın bize bahsettiği en büyük armağan, karar verebilme yeteneğimizdir.

Çocukluğumuzdan itibaren hepimize arzularımız doğ-

rultusunda yaşamamızın imkânsız olduğu söylenir. Bu yüzden seneler geçtikçe önyargı, korku ve suçluluğun tozu kalın bir tabaka halinde üstümüze çöker.

Bundan kurtul. Yarın değil, bu akşam değil, hemen şimdi!

Önceden de söylediğim gibi çoğumuz, düşlerimizin peşinden koşmak adına her şeyi geride bırakırsak sevdiğimiz kişileri inciteceğimizi zannederiz.

Halbuki sahiden bizim iyiliğimizi isteyenler bizi mutlu görmeyi arzular; ne yaptığımızı henüz anlamamış olsalar ve tehditlere, vaatlere ve gözyaşlarına rağmen yolumuza devam ettiğimizi ilk gördüklerinde bizi vazgeçirmeye çalışmış olsalar bile...

Geleceğin, romantizmle karışık bir macera hissiyle dolu olması gerekir, çünkü dünya buna ihtiyaç duyar; işte bu yüzden, atına bindiğinde rüzgârı yüzünde hisset ve içindeki özgürlük duygusunun seni mutlu etmesine izin ver.

Ama uzun bir yolculuğun seni beklediğini de unutma. Romantizme fazla kapılırsan düşebilirsin. Hem sen hem de atın dinlenebilsin diye durmazsan atın susuzluktan veya yorgunluktan ölebilir.

Rüzgâra kulak ver ama atını unutma.

Tam da her şeyin yolunda gittiği ve hayaline uzanıp dokunabileceğin kadar yaklaştığın o anda her zamankinden de dikkatli olmalısın; çünkü hedefine ulaşmak üzereyken müthiş bir suçluluk duyacaksın.

Çoğu kişinin ayak basmayı başaramayacağı bir yere ulaşmak üzere olduğunu göreceksin ve yaşamın sana sunduğu şeyi hak etmediğini düşüneceksin.

Aştığın bütün engelleri, çektiğin bütün acıları, vazgeçmek zorunda kaldığın her şeyi unutacaksın. İnşa etmek için canını dişine taktığın her şeyi, bu suçluluk duygusu yüzünden farkında olmadan yerle bir edeceksin.

Engellerin en tehlikelisi budur; çünkü insanı zaferden feragat ettirerek ona bir nevi kutsallık katar.

Oysa insan esas onurlu davranışın, uğruna mücadele ettiği hedefe ulaşmak olduğunu kavradığı takdirde oraya

yalnız başına varmadığını da fark eder... ve onu hedefine ulaştıran El'e saygı duyar.

İnsanın kendi haysiyetinin farkına varmasının tek yolu, yaşamı boyunca attığı her adımın hakkını vermektir.

“Sadakat nedir?”

Derken okuma yazma bilen ve Kıpti'nin söylediği her sözcüğü yazmak için çırpınan vatandaşlardan biri dinlenmek için durdu ve adeta transa geçmiş olduğunu fark etti. Meydan, yorgun yüzler, söylenenleri sessizlik içinde dinleyen din adamları... bütün bunlar bir rüyaydı sanki.

Ve kendini, bu yaşadıklarının gerçek olduğuna ikna etmek için şöyle dedi:

“Bize sadakatten bahset.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Sadakat, Sevgi'nin anahtarını bize teslim ettiği, birbirinden pahalı porselen vazolarla dolu bir dükkâna benzer.

Vazoların hepsi güzeldir, çünkü hepsi birbirinden farklıdır. İnsanlar, yağmur damlaları ve dağlarda uyuklayan kayalar da aynı şekilde birbirinden farklıdır.

Bazen raflardan biri, ömrü dolarak ya da beklenmedik bir kusura kurban giderek kırılıp yere düşer. Dükkânın sahibiyse kendi kendine şöyle der: “Bunca senedir vaktimi ve sevgimi bu koleksiyona adadım, vazolar ise bana ihanet edercesine paramparça oldu.”

Adam dükkânını satar ve uzaklara gider. Bir daha kimseye güvenemeyeceğini düşünerek yalnız ve aksi bir insana dönüşür.

Vazolar kırılabilir, sadakat bağları zedelenebilir. Böyle durumlarda kırık parçaları süpürüp çöpe atmak en iyisi-

dir; çünkü kırılan şey asla eskisi gibi olmaz.

Ama raf, insanların elinde olmayan başka sebeplerle de devrilebilir; depremle, düşman saldırıları, sağına solu-na dikkat etmeden dükkâna giren sakar müşteriler...

Herkes kazadan birbirini sorumlu tutar. "Böyle olacağı belliydi," ya da, "Sorumluluk bende olsaydı bu sorunlar yaşanmazdı," gibi laflar ederler.

Oysa bu son derece yanlıştır. Hepimiz, zamanın kumuna saplanmış haldeyiz ve bunu değiştirmemiz mümkün değildir.

* * *

Zaman akıp gider, kırılan raf tamir edilir.

Dünyadaki yerlerini arayan başka vazolar rafa dizilir. Dükkânın yeni sahibi, her şeyin geçici olduğunu kavrayarak gülümser ve kendi kendine şöyle der: "Bir felaketin sonucunda elime geçen fırsatı değerlendirmesini bildim. Var olduklarını hayal bile edemediğim sanat eserleri keşfedeceğim."

Porselen vazo dükkânlarının güzelliği, her ürünün eşsiz olmasından ileri gelir. Vazolar birbirlerinden farklı da olsalar yan yana konulduklarında uyum gösterir ve aynı anda hem çömlekçinin alın terini hem de boyacının sanatını yansıtır.

Dükkândaki vazolar kalkıp da, "Baş köşeye konulmak istiyorum, böylece bu dükkândan çıkabilirim," demez; çünkü böyle yapmaya yeltenirlerse değersiz bir kırık parça yığınınına dönüşürler.

Vazolar, erkekler ve kadınlar böyledir işte. Kabileler, gemiler, ağaçlar ve yıldızlar böyledir...

Bunu anladığımızda bir akşamüstü komşumuzun yanına oturup sözlerine saygıyla kulak verebilir ve duymak istediği şeyleri ona söyleyebiliriz. Ne biz ona fikrimizi dayatırız ne o bize.

Kabileleri birbirinden ayıran dağların ötesinde, beden-

leri birbirinden ayıran mesafenin ötesinde, ruhların cemaati vardır. Biz onun bir parçasıyız; orada gereksiz sözcüklerle dolu sokaklar değil, zamanın verdiği zararı gidermek için ara sıra onarılması gerekse de birbirinden uzak-takileri kavuşturan geniş caddeler vardır.

İşte bu yüzden, geri gelen sevgiliye asla güvensiz gözle bakılmaz; çünkü sadakat her adımında ona eşlik etmiştir.

Daha dün savaş varken düşman olarak gördüğümüz adamsa bugün dostumuz olabilir; çünkü savaş bitmiştir ve hayat devam etmektedir.

Evden ayrılan evlat, vakti gelince yolculuğu boyunca edindiği tecrübelerle ruhunu zenginleştirmiş olarak geri gelecektir. Babası onu sevgiyle kucaklayacak ve uşaklarına şöyle emredecektir: “En güzel kıyafetleri getirip oğlumu giydirin; parmağına yüzük takın, ayağına sandalet geçirin, çünkü ölen oğlum artık yaşama döndü; kendini kaybetmişti ve bulundu.”

“Bize her şeyi kaybettiğimizde
kullanmamız gereken
silahlardan bahset”

Derken alnında zamanın izlerini taşıyan, bedeni çarpıştığı savaşların öykülerini anlatan yara izleriyle kaplı bir adam şöyle dedi:

“Bize her şeyi kaybettiğimizde kullanmamız gereken silahlardan bahset.”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Sadakatin olduğu yerde silahlar işe yaramaz.

Çünkü silahlar kötülüğün araçlarıdır, bilgeliğin değil.

Sadakat saygıdan doğar, saygıysa Sevgi'nin meyvesidir. Sevgi sayesinde her şeyden ve herkesten şüphe duymamıza yol açan kuruntuları bir kenara iteriz ve yeniden gözümüz açılır.

Bilge kişi, bir adamı zayıf düşürmesi gerektiğinde, öncelikle adamın kendisini güçlü sanmasını sağlar. Böylece adam tuzağa düşerek kendisinden de güçlü bir rakibe meydan okuyacak ve mağlup olacaktır.

Bilge kişi, bir adamı küçük düşürmesi gerektiğinde, öncelikle adamın, dünyanın en yüksek dağına tırmanıp kendisini müthiş güçlü sanmasını sağlar. Böylece adam, daha da yükseklerle ulaşabileceğini zannederek sonunda uçurumun dibini boylayacaktır.

Bilge kişi, bir adamın sahip olduğu şeyleri arzuladığı zaman, adamı hediyelere boğar. Böylece adam, gereksiz şeylerle uğraşmak zorunda kalır ve sahip olduğunu zan-

nettiği şeyleri korumakla meşgulken önceden sahip olduklarını kaybeder.

Bilge kişi, hasmının aklından geçenleri kestiremediği takdirde, saldırıyormuş gibi yapar. Dünyadaki herkes daima kendini savunmaya hazırdır; çünkü korkuyla ve başkalarının kendinden hoşlanmadığı kuruntusuyla yaşar.

Hasım ise –ne kadar heybetli olursa olsun– kendinden emin değildir ve tahrik edildiği için aşırı güç kullanarak tepki verir. Böyle yaptığında bütün silahlarını açık eder ve bilge kişi, onun güçlü ve zayıf noktalarını birer birer tespit eder.

Sonra da girişeceği mücadelenin nasıl sonuçlanacağını bilincinde olarak ister saldırır ister geri çekilir.

İtaatkâr ve zayıf görünenler, çetin ve güçlü görünenleri işte böyle alt eder.

Kimi zaman bilgeler savaşçıları kimi zamansa savaşçılar bilgeleri alt eder. Bu durumdan kaçınmanın en iyi yolu, insanların aralarındaki farkları hoş görerek huzur içinde yaşamalarıdır.

Kalbi kırılan kişi kendi kendine sormalıdır: “Kalbimi nefretle doldurup bu yükü üstümde taşımaya değer mi?”

Sevgi’nin nice özelliğinden biri olan Affetme böyle anlarda ortaya çıkar. Affetme sayesinde, savaşın hararetiyle sarf edilmiş olan hakaretler, tıpkı rüzgârın çöl kumlarındaki ayak izlerini sildiği gibi, zaman içinde silinip unutulur.

Affetme ortaya çıktığındaysa zarardan sorumlu kişiler, hataları karşısında kendilerini küçük hisseder ve sadık kişilere dönüşür.

İşte bu yüzden bizi etkileyen güçlerin bilincinde olmamız gerekir.

Gerçek kahraman, büyük işler başarmak için doğan değil, yaptığı küçük işlerin toplamı sonucunda etrafında bir sadakat kalkanı oluşturan kişiye denir.

Böylece hasmını ölümden ya da ihanetten kurtardığı takdirde bu yaptığı asla unutulmaz.

Gerçek sevgili, “Her an benim yanımda olmalısın, se-

ninle ilgilenmeye ihtiyacım var; çünkü biz birbirimize sadığız," diyen değildir. Sadakatin yalnızca özgürlük yoluyla gösterilebileceğini anlayan kişidir. Sevgi'nin gücünün her şeyin üstesinden geleceğine güvendiği için ihanetten korkmaz ve ötekinin düşlerini saygıyla kabul eder.

Gerçek dost, "Bugün beni incittin ve üzdün," demez.

"Bugün beni bilmediğim, belki senin de bilemediğin sebeplerle incittin ama yarın başım sıkıştığında sana güvenebileceğimi biliyorum; işte bu yüzden üzülmeyeceğim," der.

Arkadaşıysa şöyle karşılık verir: "Sen sadık bir insan-sın, çünkü gönlünden geçeni söylüyorsun. Sadakati, başkalarının kusurlarını bütünüyle kabul etmek zannedenler, büyük yanılğı içindedir."

Silahların en kuvvetlisi, insanı yaralayan mızrak ya da surları parçalayan top değildir. Silahların en korkuncu sözdür; insanın yaşamını tek damla kan akıtmadan mahveder ve açtığı yaralar asla kabuk tutmaz.

İşte bu yüzden dilimize hâkim olmalı ve sözümüzün esiri olmamalıyız. Sözlerimiz bize iftira atmak için kullanılsa bile, galibi asla belli olmayacak bir mücadeleye girişmemeliyiz. Hasmımızın seviyesine indiğimiz takdirde gölgelerle dövüşür hale geliriz ve böyle bir mücadeleden yalnızca Karanlığın Efendisi galip çıkabilir.

Sadakat, kum tanelerinin arasında beliren bir inci gibidir; onu bir tek, anlamını gerçekten kavrayanlar görebilir.

Bu sayede Nifak Tohumları Eken, birlikte kalmaları gereken şeyleri birlikte tutan o küçük pırlantayı aynı yerden bin kez geçmesine rağmen bir türlü görmez.

Sadakati zorla, korkuyla, güvensizlik yaratarak veya kabadayılık taslayarak sağlamak mümkün değildir.

Sadakat, sadece güçlü ruhların cesaret edebileceği bir tercihtir.

Tercih olmasından dolayı ihanete katiyen tahammül edemez ama hatalara karşı yumuşaktır.

Tercih olmasından dolayı zamana ve geçici uzlaşmazlıklara göğüs gerer.

“Düşmanlarımız kim?”

Derken dinleyiciler arasındaki bir delikanlı, ufuktaki güneşin neredeyse tamamen battığını ve Kıpti'nin konuşmasının çok geçmeden sona ereceğini fark ederek şöyle dedi:

“Peki ya düşmanlarımız?”

Kıpti ise şöyle karşılık verdi:

Gerçek bilgiler, ne yaşayanlar için üzüldür ne de ölüler için. İşte bu yüzden, yarın seni bekleyen savaşı kabullen, çünkü hepimiz Ebedî Ruh'un ürünüyüz ve O, bizi yüzleşmemiz gereken durumlarla defalarca karşı karşıya bırakır.

Böyle anlarda gereksiz soruları unutmak gerekir; çünkü bu sorular, savaşçının düşüncelerini bulandırmaktan başka bir işe yaramaz.

Savaşçının kaderi, savaş meydanında mücadele etmektir ve kendini bütünüyle buna adanmalıdır. Öldürebileceklerini veya öleceklerini zannedenlerin vay haline! İlahî Güç yok edilemez ve her seferinde şekil değiştirir. Kadim Çağ bilgeleri şöyle demiştir:

Bunu Tanrı'nın planının bir parçası olarak kabul et ve yoluna devam et. İnsanı insan yapan şey, dünyada yaptığı savaşlar değildir; çünkü tıpkı rüzgâr gibi talih ve zaferin de hangi yönden eseceği belli olmaz. Bugün kaybeden, yarın kazanabilir; ama bunun gerçekleşmesi için mücadeleye onurlu bir biçimde girişmek gerekir.

Tıpkı eski kıyafetlerini terk edip yeni kıyafetler kuşanan biri gibi ruh da eski ve yararsız bedenleri terk ederek yeni bedenlerin peşine düşer. Bunu asla unutmamalı ve bedeninin yüzünden asla dertlenmemelisin.

Yarın sabah ya da bu gece, bizi işte böyle bir savaş bekliyor. Savaşı anlatmaksa tarihe düşecek.

Ama birlikteliğimizin sonuna yaklaştığımızı göre bununla vakit kaybetmeyelim.

Biraz da başka düşmanlardan, hemen yanı başımızdaki düşmanlardan bahsetmek istiyorum.

Ömrümüz boyunca karşımıza birçok düşman çıkar; ama alt etmesi en zor olan, korktuğumuz düşmandır.

Yaptığımız her şeyde karşımıza birçok rakip çıkar; ama en tehlikelisi, dostumuz sandığımız rakiptir.

Şerefimize saldırıldığında ve incindiğimizde hepimiz acı duyarız; ama ıstırapların en fenası, kendi yaşamımızda örnek aldığımız kişilerin yol açtığıdır.

Hainler ve iftiracılar ne kadar kaçınırsak da yaşamımız boyunca hepimizin karşısına çıkacaktır. İstersek kötülüğü daha yüzünü göstermeden kovmayı başarabiliriz, çünkü aşırı derecede nazik davranmak, saplanmaya hazır gizli bir hançer gibi kendini belli eder.

Sadık erkekler ve kadınlar, gerçek kimliklerini göstermekten gocunmaz; çünkü başka sadık ruhların kendi iyi ve kötü yanlarını anlayışla karşılayacağını bilirler.

Ama karşına sana sürekli saldıran birisi çıkarsa ondan uzaklaş.

Ayrıca kalbinde kötülük ve korku taşıyan birini dünyana kabul ederek kendi kendine ıstırap çektirmemeye özen göster. Kötülük geçip gittikten sonra kimseyi suçlamak fayda getirmez; kapıyı bizzat ev sahibi açık bırakmıştır.

İftiracının karakteri ne kadar bozuksa eylemleri de o kadar tehlikeli olur. Karşılarında güçlü bir ruh görmeye katlanamayan aciz ruhlara asla zayıf yanını gösterme.

Fikirlerin veya amaçlarından ötürü sana kafa tutan olur-

sa ona yaklaş ve mücadeleyi kabul et; çünkü mücadele, hayatın her ânında mevcuttur ve bazen gün yüzüne çıkar.

Ama sakın haklı olduğunu kanıtlamak ya da fikirlerini ve amaçlarını dayatmak için mücadeleye girişme. Mücadeleyi kabul ederek ruhunu temiz, iradeniyse kusursuz kılarısın. Savaş sona erdiğinde iki taraf da kendi sınırlarını ve yeteneklerini sınanmış olarak galip sayılacaktır.

Taraflardan biri başta, "Ben kazandım," dese de fark etmez. Öteki üzüldü, "Yenildim," diye düşünse de... Birbirlerinin cesaretine ve azmine saygı gösterdiklerinden aradan bin yıl geçse bile, bir gün el ele vereceklerdir.

Öyleyse birisi çıkıp seni tahrik etmeye çalışırsa ayağının tozunu silkele ve yoluna devam et. Yalnızca hak edenlerle mücadele et, bütün savaşlarda olduğu gibi çoktan bitmiş bir savaşı uzatmak için tuzaklar kuranlarla değil.

Acımasızlık, savaş meydanında ne yaptığının bilincinde olarak karşı karşıya gelen savaşçılara özgü değildir. Zakeri veya yenilgiyi kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirenlere özgüdür.

Düşman, eline kılıcını alıp karşına dikilen kişi değildir. Hançerini arkasında gizlemiş halde hemen yanı başında duran kişidir.

Savaşların en önemlisi kaderimizi kabullenerek umutla girdiğimiz savaş değildir. Şu konuştuğumuz anda süregelen, savaş meydanı olarak Ruh'u seçen, İyilik'in Kötülük ile, Cesaret'in Korkaklık ile, Sevgi'nin Korku ile çarpıştığı savaştır.

Nefrete nefretle değil adaletle karşılık vermeye çalış.

İnsanlar, dostlar ve düşmanlar şeklinde değil, güçlüler ve zayıflar şeklinde ikiye ayrılır.

Güçlüler galip gelince tevazuu elden bırakmaz.

Zayıflarsa galip geldiklerinde bir araya gelip yenilginin geçici olduğunu akıllarına getirmeden, kaybedenlere saldırır. Kaybedenlerden en savunmasız görünenleri gözlerine kestirirler.

Kendini böyle bir durumda bulursan kurbanın yerinde olmayı isteyip istemeyeceğini kendine sor.

Vereceğın cevap “evet” ise ömrünün kalanı boyunca bu yükü üstünden atamazsın... ve cesaret gerektiren bir karar karşısında her seferinde kolay yem olursun. Bakışlarındaki yenilmişlik sözlerindeki muzaffer edaya daima baskın çıkar ve herkes bunu fark eder.

Vereceğın cevap “hayır” ise sakın pes etme. Her ne kadar tepki vermen zaman ve sabır gerektirse de yaraların kolayca iyileşebileceğı şu anda tepki vermekle daha iyi edersin.

Geceleri, “Ben bunu hak etmiyorum,” diye düşüncelere kapılabilirsin, uykuların kaçabilir.

Ya da beklediğın şekilde ağırlanmadığın için dünyanın adaletsiz bir yer olduğunu düşünebilirsin. Arkadaşlarının, sevgilinin, ailenin karşısında yaşamış olduğın aşağılanmaları hatırlayıp utanç duyabilirsin.

Ama pes etmezsen peşindeki sırtlan sürüsü, kurban rolüne uyan başkalarını bulmak için uzaklara gidecektir. Kurban seçilen herkes aynı dersi yaşayarak öğrenmelidir; çünkü kimse onlara yardım edemez.

Dolayısıyla asıl düşmanların, cesaretini sınamak için yaratılmış olan rakipler değildir.

Asıl düşmanların, zayıflığın sınamak için yaratılmış olan korkaklardır.

“Hava tamamen kararmıştı”

Hava tamamen kararmıştı.

Kıpti her şeyi dikkatle izleyip dinleyen din adamlarına dönüp söyleyecekleri bir şey olup olmadığını sordu. Üç din adamı, başlarını var anlamında salladılar.

Haham şöyle dedi:

“Büyük bir din âlimi, Yahudilerin çektiği zulmü her gördüğünde ormana gidip kutsal bir ateş yakar ve özel bir dua ederek Tanrı’dan halkını korumasını dilermiş.

Tanrı da bir mucize bahşedermiş.

Daha sonra bir gün öğrencilerinden biri de ormandaki aynı yere gidip şöyle demiş: ‘Ey Kâinat’ın Efendisi, ben kutsal ateşi nasıl yakacağımı bilmesem de özel duayı biliyorum. Yalvarırım, kulak ver bana!’

Böylece mucize yine gerçekleşmiş.

Bir nesil daha geçmiş ve başka bir haham, halkına zulmedildiğini görünce ormana gidip şöyle demiş: ‘Ben ne kutsal ateşi yakmayı biliyorum ne de özel duayı; ama ormandaki yeri hatırlıyorum. Bize yardım eyle, ey Tanrım!’

Ve Tanrı yardım eylemiş.

Elli sene sonra, Haham İsrail, tekerlekli sandalyesinde Tanrı’ya şöyle demiş: ‘Ben ne kutsal ateşi yakmayı ne duayı bilirim ne de ormandaki yeri bulabilirim. Elimden bir tek Tanrı’nın bana kulak vereceği ümidiyle bu öyküyü anlatmak gelir.’

Ve mucize yeniden gerçekleşmiş.

Öyleyse siz de tanıdıklarınıza bu akşam duyduklarınızı anlatın.”

Mescid-i Aksa'nın imamıysa haham dostunun anlattıklarını bitirmesini sabırla bekledikten sonra anlatmaya koyuldu:

“Adamın biri bedevi dostunun kapısını çalıp ricada bulunmuş: ‘Bir borcumu ödemek için dört bin dinara ihtiyacım var. Bana borç verebilir misin?’

Dostu, karısıyla birlikte bütün paralarını saymış ama yine de yetmiyormuş. Sokağa çıkıp konu komşudan para isteyerek sonunda gerekli miktarı denkleştirmişler.

Adam, parayı alıp yanlarından ayrıldığında kadın, kocasının ağladığını fark etmiş.

‘Neden ağlıyorsun? Şimdi de biz konu komşuya borçlandık ve borcumuzu ödemeyi başaramayacağız, diye mi korkuyorsun?’

‘Hiç alakası yok. Ağlıyorum, çünkü dostumu çok sevsem de ne durumda olduğunu bilmiyordum. Onu ancak kapımı çalıp borç istemeye mecbur kaldığında hatırladım.’

Öyleyse siz de bu akşam duyduklarınızı herkese anlatın ki, kardeşlerimize kapımızı çalmalarına gerek kalmadan yardım edebilelim.”

İmamın konuşması biter bitmez papaz konuşmaya başladı:

“Bir gün çiftçi tohum ekmek için evden ayrılmış. Ne talihsizliktir ki tohumların bir kısmı yolda yere dökülmüş ve gökten inen kuşlar tohumları yemiştir.

Tohumlardan biri, taşocağından geçerken yere düşmüş ve oraların toprağı derin olmadığından çabucak yeşermiş. Ama güneş çıktığında yanıp kavrulmuş ve kökü kısa olduğu için kuruyup gitmiştir.

Başka bir tohum, dikenli çalıların arasına düşmüş ve koca dikenlerin arasında yeşeremeden boğulmuş.

Diğer bir tohum, verimli bir araziye düşmüş ve meyve vermiş, meyvesi de büyüyüp serpilmiş, derken otuz... altmış... yüz meyve vermiş.

İşte bu yüzden tohumlarınızı gittiğiniz her yere serpiştirin, çünkü hangilerinin yeşerip sonraki nesli aydınlatacağı hiç belli olmaz.”

* * *

Gecenin karanlık örtüsü Kudüs şehrinin üstüne çökmüştü ve Kıpti herkesten evlerine dönmelerini ve duyduklarını yazıya geçirmelerini, yazmayı bilmeyenlerinse sözlerini akıllarında tutmaya çalışmalarını istedi ve kalabalık tamamen dağılmadan ekledi:

“Benim sizlere bir barış nutku attığımı zannetmeyin. Aslında şu andan itibaren dünyaya görünmez bir kılıç sunacak ve hoşgörüsüzlük ile anlayışsızlık şeytanlarına karşı savaşağız. Bu kılıcı, gücünüzün son damlasına kadar taşımaya çalışın. Bacaklarınız bu yükün ağırlığını daha fazla kaldıramadığında ise sözleri ya da yazmaları başkalarına aktarın; bu kılıcın kabzasını kavrayacak elleri daima onurlu insanların arasından seçin.

Sizi misafir etmek istemeyen köyler veya şehirler olursa hiç ısrar etmeyin. Geldiğiniz yoldan geriye dönün ve sandaletlerinize yapışan tozu silkeleyin; çünkü bu insanlar nesiller boyunca aynı hataları tekrarlayıp duracaktır.

Sözlere kulak veren veya elyazmasını okuyan kişilerse çok şey görüp geçirecek, çünkü perde ebediyen yırtılacak ve ortada onlara görünmeyen hiçbir gizem kalmayacak.

Yolunuz açık olsun.”

Paulo Coelho

Akra'da Bulunan Elyazması

Düşman onlardan çok daha üstün, ertesi sabah saldırıya geçecekti. Halkın çoğunluğu, yenileceklerini bildiği halde, şehirde kalmayı seçti. O akşam, her yaştan kadınlı erkekli bir grup, Kıpti dedikleri Yunanlı'yı dinlemek için meydanda toplandı. Kıpti, hiçbir dine mensup değildi; sadece bütün duyduklarını, yarına aktarabilmek için aklında tutmuştu. Kıpti, yalnızca içinde bulunduğu âna ve Moira denen varlığa inanırdı.

"Yarından itibaren şu anda ahenk olarak gördüğümüz şey ahenksizliğe dönüşecek. Mutluluğun yerini matem alacak," dedi Kıpti.

"Şehrimizi talan edebilirler, ama burada öğrendiklerimizi silemezler. İşte bu yüzden ilmimizin surlarımız, evlerimiz ve sokaklarımızla aynı kaderi paylaşmasına izin veremeyiz... Peki ilim derken neyi kastediyorum?"

İlimle, gündelik yaşamın karşımıza çıkardığı zorlukların üstesinden gelerek hayatta kalmamızı sağlayan şeyi kastediyorum.

Yarın bize neler olacağını kimse bilemez... Çünkü her günün iyisi ve kötüsü aynı gün içinde olup biter. Öyleyse dışarıdaki askerleri ve içimizdeki korkuyu unutun...

Bizler şimdi, gündelik yaşamımızdan, yüzleşmek zorunda kaldığımız güçlüklerden bahsedeceğiz," dedi Kıpti.

Ve sevgiyi, kaybı, yenilgiyi, yalnızlığı sordular ona. Korkuyu, sadakati, cinselliği, geleceği ve kaderi; ona kendilerini nasıl bulacaklarını sordular. Hayatın içinden gelen, cevapları binyıllar boyu değişmeden kalan soruları sordular ona.

Düşmanları beklerken, halk bir meydanda toplandı ve sordu.

Ve Kıpti, onlara cevap verdi.

19,50 TL
KDV DAHİL

ISBN 978-975-07-1539-6

